

Prvi slovenski časopis za brezdomstvo in sorodna socialna vprašanja

Kralji ulice

19

november 2007

Marijan H. med prodajalci velja za enega najbolj resnih in vestnih. Prisega na svoji priljubljeni lokaciji – ena je na vogalu Miklošičeve in Pražakove, druga pa pred Knjižnico Otona Župančiča. V prostem času je zbiratelj – zbira vse od kovancev do kemičnih svinčnikov – nepogrešljiv pa je tudi v Društvu zdravljenih alkoholikov.

Cena **1€**,
polovico dobi
prodajalec

KAZALO

Uvodnik	3
Titanik	4
To sem jaz	5
Dogodki	6
THC odvisnik	8
Naprteno mi delo	10
Social-ego turbulenca	10
Pisma bralcev	11
Tatoo zgodba	11
Kraljevski forum	12
Društvo Stigma	14
Fotozgodba	16
Pogled s strani	18
Božji ping pong	20
Vidiva se v nebesih	21
Sol & Koper	22
Hepatitis C	23
Gostujoči kolumnist	24
Zgodba bodočega svetovnega prvaka	25
Dnevnik lopova	25
Nekaj cestnih	26
Pred 100 leti	27
Kralj & kraljica	27
Brezplačne prireditve	28
Ulični horoskop	28
Oglasna deska	29
Razvedrilo	30

KRALJI
ULICE

vsi drugačni
vsi enakopravni

Slovenija je s 1. majem 2004 postala članica Evropske unije. Ta publikacija je prejela finančno podporo programa, s katerim želi slovenska vlada prispevati k obveščenosti, razumevanju in javni razpravi o članstvu v EU ter o vseh posledicah članstva za življenje slovenskih državljanov in državljanek. Program obveščanja izvaja Urad vlade za komuniciranje. Vaša vprašanja so vedno dobrodošla na evrofonu 080 2002, v evronabiralniku, Gregorčičeva 25, 1000 Ljubljana, na elektronskem naslovu evrofon@gov.si in na domači strani <http://evropa.gov.si>, kjer so vam na voljo tudi informacije.

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev ter da bi postal redni, mesečno izhajajoči časopis, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Želo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Spoštujem odločitve kupca glede nakupa časopisa.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice.

Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!

Zbiranje prispevkov ZA PONATIS ČASOPISA ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

Urednica: Špela Razpotnik

Namestnika urednice (na porodniškem):
Bojan Dekleva in Maja Vižintin

Uredniški odbor: Luna Jurančič Šribar,
Alenka Lamovšek, Gregor B. Hann,
Tomislav Gruden, Maruša Bertonecelj

Sodelavci uredništva: Toni Meško, Tanja
Vuzem, Maja Kozar, Bojan Kuljanac,
Andrej Mesarič, Urban Tarman

Oblikovanje: Daniel Novosel

Lektoriranje: Matilda M. Dobro, Maruša
Bertonecelj

Ilustracije: Nik Knez, Damjan Majkič,
Jané

Fotografija na naslovnici: Jaka Adamič,
Dnevnik

Tisk: Tiskarna Vovk

Izdajatelj: Društvo Kralji ulice

ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je
cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije je v
Sloveniji 20 EUR, v tujini pa 40 EUR.

Naslov uredništva: Društvo Kralji ulice,
Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana.

Telefon: 059 022 503 Fax: 059 022 504

E-mail: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne
prispevke: 05100-8012105010
odprt pri ABanki Vipava d. d.

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za
kulturo -- Ministrstvo za delo, družino in
socialne zadeve -- Urad za mladino --
Urad Vlade za komuniciranje.

Od januarja 2007 so Kralji ulice član
mednarodne mreže cestnih časopisov
(INSP).

www.street-papers.org

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo
vselej mnenj uredništva.

Listopada gredo duše v nebo, kakor čebele iz anjev *ali* Do smrti je vse življenje

Ampak tale listopad je res žalosten ... Morje prižganih sveč iz navade se zлива vsepovsod, energija ugaša v zraku in povprečen nagrobnik je toplejši od povprečnega brezdomca ... Listje šepa izpod neba dol na tla, lomijo se oslabei lasje od vse prikrite živine ... Žalostna je tudi skorjica ledenega kruha, ki jo je odvrget neznan angel, vanjo pa se zaganja oskubljen golobček ... Oh, koliko melanholičnih obrazov mi naredi ta mesec. Smešno, majeva opozicija ... in spet potrjena teorija o ravnesju.

No, v resnici v tem mesecu nimam nič bolj in nič manj veselega obraza kot v ostalih, saj sistem gnije in smrdi enakomerno ves čas. Je pa res, da moramo držati skupaj svoje oškrbljene kljune, saj smo si letga ustvarili sami. Že davno je tega, tako da smo vse malce pobrkjali ... kakor tudi tisto o bogu in podobnih orjakih. Radi se šemimo, radi si na grešne obraze natikamo ljubke maske. Radi smo zajčki, palčki in radi prevzemamo tuje plodne identitete. Meni pa so tako všeč dojenčki ...

Kadar vidim koga, ki že na daleč (dejansko ali v prenesenem pomenu) zaudarja na dekade metrov, mi vedno plane v glavo slika matere, ki v naročju pestuje dete. (Možna asociacija na Marijo in Jezusa na tem mestu je plod vaših potreb.) Mati je nadvse blažena, dete pa tako spokojno, kot bo le redkokdaj, ko odraste. Dajeta si vse, kar potrebujeta. Hrano in ljubezen. Otrok je najsrečnejši, ne da bi se tega zavedal. Primanjkljaj te največje in najčistejšje bližine mu bo v globoki prihodnosti večkrat zagodel. Najprej bo tako, da bodo drugi (mi) kdaj pa kdaj s prstom kazali nanj in njegovo (našo) nepopolnost, nato pa se bo to dogajalo v krogih. Dan za dnem, noč za nočjo ... Morda tega pritiska ne bo ravno zmagoslavno prenesel ... in tako bo najbolj čaščen in ljubljen otrok postal ubog odrasel, ki ga nihče kar na enkrat več noče, ker pač ni več otrok, ker njegova koža ni več tako nežna, ker njegov duh ni več tako vodljiv pa tudi ker (morda zaradi preveč naloženega družinskega voza) zlorablja

omamne globeli.

Sedaj pa vas vabim na kratko potovanje s časovnim strojem. Potovali bomo nazaj. (Ni se potrebno pripeti.) Predstavljajte si svojo najljubšo klošarko in klošarja. Pomislite, kako čudovita dojenčka oziroma otroka sta bila, ko jima je še sonce sijalo. Predstavljajte si, kako so ju najverjetneje imeli vsi radi – predniki, sosodstvo in na prvi pogled tudi bog nekoliko bolj ... Glejte, kako složno se igrata na obronku odraslega sveta, kako sta lepa in izžarevata nekakšno blaženost, ki jo po večini oddajajo le mladički ... Sedaj pa s te točke potujte naprej: opazujte, kako odraščata in kako počasi postajata sedanja podoba. So vaši občutki sedaj bolj barvasti, je morda sprejemanje malce bliže? No, krasno ...

Kaj pa smrti se bojite? Moram vprašati, saj se to vprašanje spodobi za tale mesec, ko »navadne« sveče podijo senco domovine in vse klavrne spomine. Razmišljate, kako bo, ko boste umrli? Nekateri – kako bo svet izgubil pomembnega človeka, drugi se ubadate s strahom ob prehajanju na novo stran, tretji pa ste ob branju tega na meji, da obrnete stran ali celo odvržete ta časopis med star papir, saj po tem življenju res ni in ne more biti ničesar več. No, vsekakor so to zanimive teme, ob katerih pa mnogokrat pozabimo, da je za nas – glede na univerzalen vrstni red – pred smrtjo prej življenje ter da sta pred soočanjem s stahom pred uro, ko pride Krampova Katra, na prednostni listi soočenje in boj s strahom pred življenjem. Hjadi ho, zavijajmo rokave in mastno (hrrk!) pljunimo v dlani, tudi od nas je odvisna kakovost bivanja, ne le od politikov, staršev, partnerjev, učiteljev ... skratka vseh drugih, ki prečkajo našo ulico.

Poljubček, pozdravček skoz prešvican rokavček,

Matilda M. Dobro

NE POGLABLJAM
SE V DELO IN DOM.
WWW.BREZDOMCI.ORG

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 0,96 EUR (230 S
tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

Titanik

(Iz cikla Kolesarska paranoja)

Sonce je pripekalo naravnost iz pekla, puhtenje asfalta pa je dodalo še svoj »čar« naravni savni. Od celodnevne kolesarjenja me je pošteno bolel tilnik, da o mravljah v nogah in rokah ne govorim. Čeprav hudo skrčen,

je želodec zahteval nujni postanek. Kot nalašč daleč okoli ni bilo niti najmanše sence, razen tiste malenkosti lastne. (Zame Slovenca je Francija res ogromna dežela!) Zapeljem čez manjši mostiček, ustavim in parkiram pod njim zraven vode. V sekundi se slečem, sezujem in ... čof v mlačno vodico. Čeprav hudo dehidriran, ne popijem kapljice potoka, saj se to v tej deželi ne sme! Zaradi kemikalij, ki jih pridni francoski kmetje uporabljajo, da njive bolje rodijo. Ja, tudi le-te so gromozanske. Mimo ene sem pedaliral kar cel dopoldan. Po širini, seveda!

Vsaj pol ure sem dodajal svoj »chemistry« francoskim pridelkom, da so izginile mravlje iz okončin. Potem sem se lotil kuhe: Knor župca s pašto, rahlo mešano s porom in čilijem. Posode nisem opral! Samo obrisal! Nekaj varčnih požirkov »ice tea« segretega med potjo na soncu in ... hajdi naprej!

Pariz je še 120 kilometrov daleč! Priti bi moral pred nočjo, sem razmišljal skoraj na glas ...

Sončni žarki so mi greli hrbet, ko sem v daljavi zagledal kot igla tenak simbol Pariza – Eiffelov stolp!

Kmalu bom »doma«! Kar malce evforičen sem bil, ker mi je uspelo tistega dne premagati razdaljo 450 kilometrov. Uff!

Pod katerim mostom bom prespal, sem že vedel! Saint Martin je zakon! Tam je vedno najti še kakšnega kolesnega jezdeca ali celo plemenitega pripadnika posebne vrste plemstva.

Les chlochards se imenujejo! Potepuhi! Res so nekaj posebnega! O tem pozneje!

Pariz obdajajo trije avtocestni obroči! Od najširšega do pariškega centra je še 15 kilometrov. Čeprav je bilo sonce zelo nizko na obzorju, v pariškem kotlu ni bilo nič manj soparno. Peljem ob Seni in s kotičkom očesa opazujem živahen ladijski promet. Mene mornarja so ladje vedno privlačile. Končno! Eiffelov stolp! Ustavim! Zaklenem kolo za eno od nog stolpa zlobno se nasmihajoč, češ,

če ukradejo stolp, potem tudi jaz ne bom jokcal za kolesom! Turistov, vodičev in mimoidočih nepregledna množica. Mukoma sem se prerinil do blagajne in kupil karto za lift, ki pelje na razgledno ploščad. Kakšnih 100 metrov bližje nebesom! Navajenemu gomazenja po cestah, so se mi kolena od višine rahlo tresla. Mogoče je bilo pa to od vetra, ki je »tam gori« kar pošteno vlekel. Stopim k ograji in pogledam dol.

»Heee! Pogledaj koliko mravelj leze tam doli!« rečem sam sebi in »špuknem« nekaj kapljic sline. Ups! To pa ni bilo lepo od mene! Ne okregam se še do konca, ko k meni pristopi možakar nižje rasti in temnejše polti, mi s kazalcem potrka po rami, se skisano nasmehne in zaščebeta:

»Sank frank, silvuple!« (Sto frankov, prosim!) Ga gledam nekaj sekund ... Vidim širok rdeč trak na rokavu in na traku nekaj piše. *Le garde!* Čuvaj! Zdej sma pej t'm!

Črno se meni piše, pomislim, skomignem z rameni in se kretensko zarežim, češ ... »no kapito!«

»Šprehenzi doječ?« ne odneha mala črna packa pred menoj. Še enkrat obešenjaško skomignem v upanju, da bom prihranil sto frankov kazni. Packon pa nič, kar sili vame!

»Du ju spik ingliš?« mrhari črnjavko.

»Eeeee!« zablejam vanj. Brez uspeha!

»Parlate italiano?«

Ves obupan razširim roke!

»Komprendo espanjol?« mi piha v nos.

»Baaa!« zaskrbljeno poškilim proti izhodu.

Možakar nekaj sekund molči, potem pa bolj zase, kot meni zasika:

»Šta sad, u p... m..., da radim s tobom, Kinezu jedan?«

Huronski smeh in krokodilje solze naenkrat bruhnejo iz mene. Kar sapo mi je jemalo!

»E, burazeru, ovo čak i ja, Kinez, razumijem!«

»Majkoviču, pa ti si Janez!« (Slovenec, op. pis.) Što mi bolan odma' ne reče?

»Nisam Janez, nego Tone! Ali iz Janezovine ... jesam, bolan!«

»Nema veze, prijatelju moj! Oč' mo na pivu, boga ti tvog janezovskog? Ja sam ti nekad radio u Litostroj, a evo, sad sam bjegunac, jebo ga ti!« ni šlo brez folklorne naših nekdanjih »južnih bratov«! Prijel me je pod roko in odliftala sva k tlom. Tako sva bila vesela drug drugega, da sem skoraj pozabil kolo.

Mujo, tako je bilo ime mojemu novemu kameradu, kar ni mogel verjeti, da sem se s kolesom pripeljal v Pariz. Povedal sem mu, da se vračam s Škotske! Iz Aberdeena!

»Vi Janezi, baš ste luđaci! Kako to? Lutaš po svijetu, a neznaš nikoji strani jezik?«

»Ma znam, Mujaga, al' se pravim lud! Zašto da ti platim sto franaka, kad mogu i da ne platim, a? Inače od rođenja govorim odlično njemački, u školi i na brodu, odlično sam naučio engleski, par godina

radio sam u Italiji, a francuski mi je od stranih jezika najmiliji! Jedino španjolski ne znam mnogo riječi, al' se snađem!»

»Uuuu, jebo ga ti, što me zajeba!« mi smeje požuga s prstom.

Odšla sva na pivo, dve, tri ... Govoril je, kot bi se mu strgalo! Ni hec! Revez je bil potreben »domače« besede, čeprav od Janeza. Tudi meni je »pasalo« razumeti! Pozno zvečer sva se poslovila z obljubo, da se naslednji dan spet srečava! Jasno!

Rahlo omotičen od piva in srečanja odidem v stari mostu Saint Martin. Ni bilo daleč! K sreči! Znano razsvetljeno obrežje, nekaj glasbenikov na »mojem« mostu in par znanih fac.

Pravi Parižan, sedemkratni doktor Jean-Paul, Grk Stavros s svojim bouzukijem, iz Čada uvoženi kolos Piere (klicali smo ga Čunga-lunga, ker mi je nekoč pojedel vso tovrstno zalogo!) s »kontrabasom« iz plastičnega soda, ročaja metle in nekaj kocinami konjskega repa, od rojstva slepa harmonikarica, prav tako Parižanka – Silvy, prava lepotica (Imela sva se rada, dokler nisem odšel naprej!), Ibrahim iz Alžira s kitaro, ki jo je fantastično igral, jaz Tone – begavček iz Slovenije z orglicami in od kolesarjenja razbolelo ritjo, ter še nekaj primerkov neznanega izvora. V glavnem ... sami naši! *Les clochards!* Potepuhi! Klošarji! Svobodnjaki, ne po tuji krivdi! Minute pozdravljanja, objemanja, cmokanja na lica in zraven, »u sridu«, so minile. Od nekod se je privlekel bradati, lasati Nizozemec Josef (Pepi!) s svojim prav tako zanikrnim cuckom Žoržem in »bakanalije« so se lahko začele. Mimoidočim in sebi smo zaigrali vsem znane viže. V mojo nastavljeno kolesarsko čelado so pričeli padati kovanci. Tudi kakšen bankovec je sramežljivo prifrftal iz teme. Najbrž ga je vrgel Američan, ki ni poznal vrednosti. Nam pa se je smejalo od ušesa do ušesa. Nekdo je

odšel po pijačo in nekaj konkretnega za pod zob. Ljudje so prihajali, poslušali naše igranje, pripevali in vrgli kovanec ter odšli svoji noči naproti.

Kmalu po eni zjutraj sta k nam pristopila dva (dežurna) žandarja in nas vljudno opozorila, da je pozna (rana) ura. I, pa kwa?

Nekaj malega smo še »kantali«, pospravili za seboj in odšli pod most, kjer so imeli »domači dečki« svoj brlog. Le Silvy je odšla domov k petletni hčeri. Jutri spet pride, je rekla!

Spalke so bile prav na hitro pogrnjene po prijetno hladnih betonskih kvadrh. Sede, sloneč na zidu smo prižigali cigaretne kresničke. Nikomur se še ni spalo.

S starim prijateljem Jean-Paulom, pariškim klošarjem s sedmimi doktorati (menda se mu je »strgalo«), sicer pa čudovit človek, ki ni skoparil z *American Express* kartico, vsevedom in odličnim bobnarjem na kombu, sva čvekljala o bližnji in daljni preteklosti. V nemško-angleški-francoščini! Tudi kakšno slovensko je bleknil!

»Ti, Antoan (tako me je zafrkljivo klical), ti imaš pa res krasno življenje zadnja leta! Greš kamor se ti zdi, malo slikaš, da prideš do denarja, malo obiraš sadje po Italiji in Spaniji, se zapelješ do Sicilije, ker se ti je zahotelo svežih rib, obiščeš tu in tam svoje otroke v Sloveniji, se vrneš v Francijo obirat grozdje, skočiš v Švico k prijatelju Ernestu, da ti pove, kako je kolesaril iz Pekinga domov ... Bogatejši si od Billa Gatesa! Kar malce ti zavidam!«

»Eh, kaj bi mi zavidal! Saj sem bil nekoč tudi jaz »normalen!« Pa mi ni zneslo! Zdaj sem takšen pa basta! Res imam bogato življenje! Že kar malce razkošno! In dolgo je to moje življenje, bogu hvala! Pa kaj mi nuca, ko pa je kot Titanik!«

»Kako to misliš?«

»Hja, kaj ... oba sva na dnu, a ne!?«

avtor* Andreja

TO SEM JAZ

Sem 35-letna mamica 8-mesečne hčerke, ki je trenutno v reji v Škofji Loki. Že dva meseca živim v zavetišču za brezdomce na Poljanski, prej pa sem živela pri partnerju v Sevnici. Živela sem že na najrazličnejših koncih, tudi v materinskem domu. Zaradi alkohola sem pristala na ulici. Pogoj, da dobim hčerko nazaj, je, da grem na zdravljenje. Trenutno sem na čakalni listi. Zelo si želim ozdraveti, si urediti življenje in predvsem priti nazaj do svojega otroka. V tem času si zato tudi iščem službo in stanovanje. Ko boste to brali, bom jaz najverjetneje že dober mesec delala kot pomivalka posode. Sicer pa zelo rada berem romane Victorie Holt, pletem pa najrajši medvedke ter stvari za dojenčke. Tudi glasba mi je blizu. Najraje imam slovensko narodno in zabavno. Ko sem pristala na ulici kot mlada ženska, so me vsi postrani gledali, ker bi po njihovem mnenju lahko delala. Mimoidoči zelo nezaupljivo gledajo na mlade ljudi, ki so brezdomci, kajti vsakič znova si mislijo, da bi lahko hodili v službo. Zelo težko je dobiti tisto službo, ki si jo želiš.

foto* Matilda M. Dobro

Kongres socialnega dela

Od 10. do 12. oktobra 2007 je v Mariboru pod geslom »Socialno delo za enake možnosti za vse« potekal 3. kongres socialnega dela. Kongresa se je udeležilo okrog 400 domačih in tujih praktikov ter teoretikov socialnega dela, uporabnikov služb socialnega varstva ter študentov socialnega dela. Predstavljenih je bilo 157 različnih prispevkov: referatov, okroglih miz, delavnic, plakatov, dokumentarnih filmov in projekcij.

foto* Maja Vižintin

Ena izmed ugotovitev kongresa je bila, da je področje socialnega varstva in socialne varnosti pomembna točka odpora proti ekonomizmu. Socialno delo kot znanost in stroka bistveno prispeva ne samo k ohranjanju možnosti, temveč tudi k razvoju novih odgovorov na socialne stiske. Seveda je ob tem postavljeno na preizkušnjo, kako se odzvati na pritiske po večjem nadzoru uporabnikov, večji restriktivnosti pri dostopanju do sredstev kot tudi na splošni porast nestrpnosti in logike izključevanja. Zato so pomembne ideje in koncepti, ki vsebujejo udeležnost uporabnikov, krepitev zagovorniške vloge socialnega dela in dodajanje moči. Prav tako je pomembno, da socialno delo razvije čim več dejavnih,

učinkovitih metod, ki bodo po eni strani omogočile dostop do formalnih pravic, po drugi strani pa mobilizirale uporabnikove neposredne resurse, ustvarjale nove odgovore in spodbujale iznajdljivost strokovnjakov.

Na kongresu smo kot primer dobre prakse na področju brezdomstva sodelovali tudi Kralji ulice. Pripravili smo predstavitev predavanje in na improvizirani stojnici v avli hotela ponudili naprodaj časopise. Zadovoljni z udeležbo in dobrimi odzivi smo se vrnili v Ljubljano in sklenili, da se zagotovo tudi naslednje leto udeležimo kongresa, ki je odlična priložnost za razširjanje znanj, navezovanje stikov in izmenjavo izkušenj.

Smejali smo se glasno

V prvi polovici oktobra so na najrazličnejših lokacijah potekale prireditve v okviru 13. Mednarodnega festivala sodobnih umetnosti - Mesto žensk. Tudi mi smo sneli parkrat svojo krono in si ogledali nekaj stvaritev, ki so v večini bile izdelek t. i. nežnejšega spola.

Ogledali smo si tri dvodelne dogodke, in sicer v KUD-u Franceta Prešerna sobotno stand-up komedijo Monologi Martine, v kateri je Martina Ipša odkrito govorila o radostih in tegobah, ki jih prinaša svet, ter jih nekaj zasolila tudi na račun svojega videza in spolne usmerjenosti. Sledil je etno-fusion koncert skupine Uluru, ki je na svojstven način predstavila motive iz znanih slovenskih pesmi. Zibanje je bilo precej meditativno!

V Cankarjevem domu smo si nekaj dni kasneje ogledali bučen performans japonske umetnice Keiko Uenishi, ki je s svojim eksperimentalizmom preizkušala potrpežljivost publike. Nasledila jo je avstralska harfistka Clare Cooper, ki je bila z improvizacijo na liričnem instrumentu nekoliko bolj harmonična.

Bili smo tudi na ogledu kratkih in simboličnih filmov Filipinke Antoinette Jadaone, ki jim je sledila premiera slovenskega eksperimentalnega dokumentarca Brute figure, plod Keke Čalič in Dunje Kukovec. Brute figure je film o slovenskih brezdomkah, ki je sestavljen iz šestih portretov. To ni klasičen pogled na brezdomke, temveč je bolj odsev močnega ženskega duha, ki je lahko tudi drugačen, humoren, ironičen itd. — kakršenkoli si pač želi biti.

foto: Marusa Bertonec

V sredo, 17. oktobra, smo se pridružili aktivnostim ob mednarodnem dnevu za odpravo revščine. Udeležili smo se nacionalnega posveta »Milenijski razvojni cilji«, ki sta ga organizirali Slovenska filantropija - Združenje za promocijo prostovoljstva in SLOGA - Platforma slovenskih nevladnih organizacij za razvojno sodelovanje; stojnico na Kongresnem trgu pa smo se predstavili tudi v okviru akcije »Stand Up and Speak Out«.

F-NOVICE

CNVOS in knjižnica NVO-literature

CNVOS ustanavlja knjižnico, ki bo dostopna celotnemu nevladnemu sektorju. Pošiljajte seznam publikacij, vire elektronskih publikacij, predloge za gradiva.

Doris Lessing

Dobitnica letošnje Nobelove nagrade je Doris Lessing; gospa, ki so si jo za vzor jemale in si jo še jemljejo številne feministke, čeprav je sama držala distanco do feminizma. Podelitev nagrad bo 10. decembra.

Vodnik o financiranju EU za začetnike/začetnice

Evropska komisija je v omenjenem vodniku zbrala boljše predpise, nasvete in informacije za možnosti financiranja različnih ciljnih skupin. Namenjen je vsem tistim, ki s pridobivanjem sredstev še nimajo izkušenj.

foto: Marusa Bertonec

18 let SOS-telefona za ženske in otroke

Ustanovila ga je danes močna nevladna organizacija, feministična skupina Lilit, ki je o nasilju nad ženskami javno spregovorila leta 1987. Danes imamo v Sloveniji 11 varnih hiš s 157 posteljami.

Ministrstvo za pravosodje in osnutek novega Kazenskega zakonika

Osnutek predvideva uvedbo dosmrtno zaporne kazni za: vojna hudodelstva, hudodelstva zoper človečnost, dvo-ali večkratna zagrešitev naklepnega odvzema življenja, kaznivo dejanje genocida. Poleg tega pa osnutek predvideva tudi možnost vzpostavitve seznama oziroma evidence vseh tistih, ki bi zagrešili kaznivo dejanje spolne zlorabe mladoletnih oseb in otrok.

Vir: F-mail, 2007/34

Za vedno nas je zapustil tudi Viktor Brezovar

Tudi Viktor Brezovar je zapustil naše vrste, odšel je za vedno, na večni počitek. Viktor Brezovar je prebival na Poljanski v hiši za brezdomce, umrl pa je v oktobru. Poznal sem ga osebno, zadnje čase pa je bil zelo slabega zdravja. Doktorji so pri njem našli precej hudo bolezen - raka. Zadnje dni svojega življenja je preživel po cele dneve kar v hiši za brezdomce, bil je že preveč bolan, da bi se prišel dol v jedilnico, in je potem potihoma umrl. Naj počiva v miru.

Rajko

V Kraljih ulice letnika 2007 v nadaljevanjih objavljamo 10 delov knjige »THC odvisnik«. Njen avtor NIX ZENK jo je skoraj v celoti napisal pod vplivom THC-ja, zaradi znanstvenih razlogov, da bi bilo mogoče preštudirati, kakšna je THC odvisnost in kakšen je THC odvisnik. V prvih dveh zvezkih Nix Zenk opisuje, kako je začel kaditi marihuano. To se je zgodilo pred več kot desetimi leti v nekem večjem mestu sosednje države. Nix je bil takrat težek alkoholik, vendar ne žicar ali klošar. Po spoznanju THC-ja je počasi prenehal piti alkohol in postal velik poznavalec vseh oblik THC-ja. Tu objavljamo res predzadnji del Nixovega 14. zvezka, kjer opisuje dogajanje neke noči petka 13. v nekem neznanem mesecu leta 2006.

Zunaj pod mojim oknom se sigurno igrajo »psihiče« na ta petek 13. To pomeni, da bo noč naporna, jaz bom pa poskusil ne kaditi, čeprav zelo dvomim, da mi bo uspelo, spal bom pa dolgo, dokler me narava ne pripravi do tega, da imam med spanjem trdega in da moram scat in potem vstanem iz postelje in ponavadi ne grem nazaj. Jutri si bom pa zamislil, da sem kar v zaporu in da pazniki kadijo v kuhinji, jaz pa ne smem, ker sem v celici in sem nevaren, ko skadim en cigaret. No, ne vem, če bo ravno tako, ampak le spati bom poskusil dolgo, potem bom pa šel v trgovino po hrano za vikend in bom lahko cel vikend doma, na sprehod bom tudi šel, ampak na kavo ne morem z jointom kamorkoli, ker še nisem dovolj pogumen za kaj takega, pa tudi ne vem, koliko bi me zadelo zunaj med ljudmi, bolje, da ne poskusim, raje ga doma skadim in grem potem ven.

Zbudi me en zatežen psihič s klicem, na katerega se ne odzovem! Skuham si kavo, mleka je zmanjkalo, zvijem joint, ker brez kajenja ne gre, razen če si v zaporu, zaklenjen v samici, potem pa gre tudi brez cigaret, in ne pustijo ti do avtomata po kavo za ubogih 50 tolarjev, ki so ti ostali, ker sta ti dve barabi vzeli cigarete, denar, sončna očala in usnjeno jakno, prinesejo pa ti šteko bossa, prižgeš enega, se ti zavrti v glavi, vržeš stran celo šteko v koš za smeti, in potem dobiš ljubljansko moravo v rdeči mehki škatlji! Ker se nahajaš v drugi dimenziji!

Pizda, moram ven, po cigarete, pa kartico Simobil in hrano, ampak se moram prej obriti, samo ne vem kdaj. Saj časa imam dovolj in še dva in pol cigareta, to je za 5 jointov. Imam samo še eno rizlo, zato bom moral čez kako urico ven. Ker si bom zdaj še enega zvil, bom moral pa še prej ven! No tako, enega si še zvijem, potem pa po opravih!

Odvisen pa sem od denarja, od tablet, od jointov, od hrane, od glasbe, od dela – ustvarjanja, od nikotina, pa od mobitela! Zdaj sem kar zadet in je najboljše, da vzamem pomirjevalo, čeprav bi te tablete moral jesti po potrebi, pizda, saj potem bi bil še bolj odvisen, saj bi jih jedel kot bonbone, zraven pa pivo in sigurno bi kdo hotel še kaj kupit; to pomeni, da bi dnevno rabil eno škatlico – 20 tablet, ja, to bi bila tudi huda odvisnost.

Poslal sem že pismo bratu in kupil cigarete, eno škatlico, pa rizle, ki kar hitro gredo, kar pomeni, da skadim po 10 jointov na dan, ja, ampak mi cigareti ne pašejo, tako da čisto normalno kadim, le tista lakota ponoči mi ni všeč! Bratu sem pojasnil, da je moja jakna vredna čez 50 jurjev, saj je iz obdobja moje borbe s psihiatrijo in na maniji mi je dobro prišla, ker rumena barva uprizarja zdravnika, invalida, ranljivega za promet in specialca 1. kategorije. Ko si na maniji, je to čisto odbito stanje, kamorkoli greš, imaš občutek, da je vse narejeno zate, kjerkoli v lokal ali trgovini, seveda nič ne vzameš, samo hodiš in si ogleduješ, ogledaš si reklamne razglednice v kafiču, in če je kaj dobrega, vzameš in daš kam drugam, ali pa če je dobra za filtre, ali pa najdeš bel prašek, ga poskusiš in začutiš, da ni ne heroin in ne kokain, ampak neko sranje in se pripelje policija in jih nadereš, češ, ali je tvoja dolžnost pobirat vrečice heroína (saj oni itak ne vedo, kako zgleda). Možno pa je, da sem jih prehitel, ker je mogoče lahko bila tudi past, odpeljala sta se brez besed, jaz sem pa tisto sranje vrgel v kanalizacijo.

Jutri si bom pa zamislil, da sem kar v zaporu in da pazniki kadijo v kuhinji, jaz pa ne smem, ker sem v celici in sem nevaren, ko skadim en cigaret.

Moral bi po multisolo, pa po hrano, ali pa si bom skuhal še eno kavo, mleka je zmanjkalo! Zunaj je še svetlo, jaz bom počakal na mrak in potem šel v trgovino, zdaj bom pa skadil še malo skanka, mislim, da sem res naredil napako, ampak če bi imel domačico, bi pa stalno kadil, ta skank pa drži nekaj časa. Naj bo, kakor sem zaplaval s tokom, tako bom plaval, in nisem poslušal uma, le sledil sem svoji želji, in zdaj jo imam, pa se že pritožujem, ker se um vmešava, ker noče bit zadet, ker ima dovolj znanja na razpolago od koderkoli, zato se um pritožuje in potem nisem nikdar sproščeno zadet! Ta skank mi gre direkt v glavo, ni tako dober kot domačica, ki ti gre lepo po žilah v telo, pizda, pognala me bo kava ali pa ta hud THC na sekret! Ja, če imate zaprtje, si skuhajte črno kavo, čez pa nalijte malo vode, mrzle, navadne, da se prej ohladi in se vam na WC mudi! Nisem še šel, bom še malo počakal, vi pa kar pojdite, saj vam nihče ne bo vzel te knjige in vas bo počakala ali pa jo vzemite s sabo!

Zadet sem pa zelo, ne bi rad bil tako, zakaj si nisem nabavil raje domačice, kajti po skanku se mi zdi (zunaj) nekam čudno, zato zdaj ne prižgem več kako uro ali dve, ker hočem iti normalen v trgovino, zdaj pa se grem še obrit! Ampak zdaj mi dobra glasba sporoča, da imam še čas za urejanje, saj imam še dve uri časa, pa vrana se oglašja, ker mi tudi sporočilo prinaša, vrtnar je zgubil punco vrtnarko, ker je šla k drugemu. K tistemu, ki zdaj govori, da je žrtev, ja, jaz bi bil tudi žrtev, če bi imel tako kobilo na grbi, saj moraš biti za tako pravi žrebec, to vem, ker sem že imel take izkušnje in take punce jaz ne bi imel, če bi jo kdo do Maribora metal za mano, sem raje sam.

Ta noč nekega petka 13. je dolga, pa še na njeni polovici nismo. A vseeno bomo morali v naslednji številki Kraljev ulice z objavljanim odlomkov iz knjige THC odvisnik zaključiti. Le kakšno bo končno sporočilo znanstvene študije izpovedi THC odvisnika? Morda pa ga najdete v naslednjem, zadnjem nadaljevanju. Če ne drugače, morda prav v njegovem najbolj zadnjem stavku. Vas zanima?

Konec septembra smo tudi pri nas imeli volitve in sicer za predstavnika prodajalcev. Izvoljen je bil Jakob Hariš, njegova namestnica pa je postala Irena Mrhar. Fotografije vseh šestih kandidatov in njihove volilne slogane smo vam predstavili v prejšnji številki, tokrat pa se vam predstavlja izvoljeni.

»Naprteno mi delo«

Še do pred kratkim nisem vedel, da obstaja funkcija predstavnika prodajalcev Kraljev ulice. Glede na naval in zagnanost ostalih kandidatov bi si lahko mislil, da je to kak prestižen naslov, ki prinaša razne ugodnosti in privilegije ali pa vsaj dobro plačo. Pa ne! Od Društva Kralji ulice sem dobil spisek opravil, ki naj bi jih sedaj opravljal. Kot sem uspel ugotoviti, naj bi bil nekakšna vata med prodajalci in društvom, kar se mi ne zdi ne vem kakšno častno opravilo. Na društvu se itak (vsaj upam) vsi obnašamo, da ni nas in »njih«, tako da je postavljanje posrednika v resnici razmejevanje, segregacija in vzpostavljane hierarhije in hierarhičnih vrednot. Glede na to, da sem bil demokratično izvoljen s strani uporabnikov, bo bolj prav, da se tudi sami prodajalci zjasnijo, kaj bi oni radi, da jaz počnem.

Kaj sem se odločil, da bom počel?

Predstavljal bom prodajalce po svojih najboljših močeh in skušal sooblikovati lik prodajalca – enake možnosti za vse in da se vsak odloča sam. Se pravi, da bom dobro izgledal, ker je vzgled najboljši način, da svoje kolege prepričam, da je vse mogoče. Vedno bom nadziral prostovoljce in zaposlene, da v društvu ne bo bolj enakih »nas« in »njih«. In da ne bo nihče nikogar v kaj silil.

Ne delam po navodilih. Niti po pričakovanjih. Obljubim lahko samo, da bom delal po svoji vesti.

In pa še!

Prav nič denarja mi ne dajo za to delo. Pomislite! Klošar, ki zmore postati prostovoljec. Gre za čisti prestiž. Ljudje, zamislite se nad seboj! Poskrbite še vi za svoj prestiž.

Jakob Harisch

SOCIAL-EGO TURBULENCA

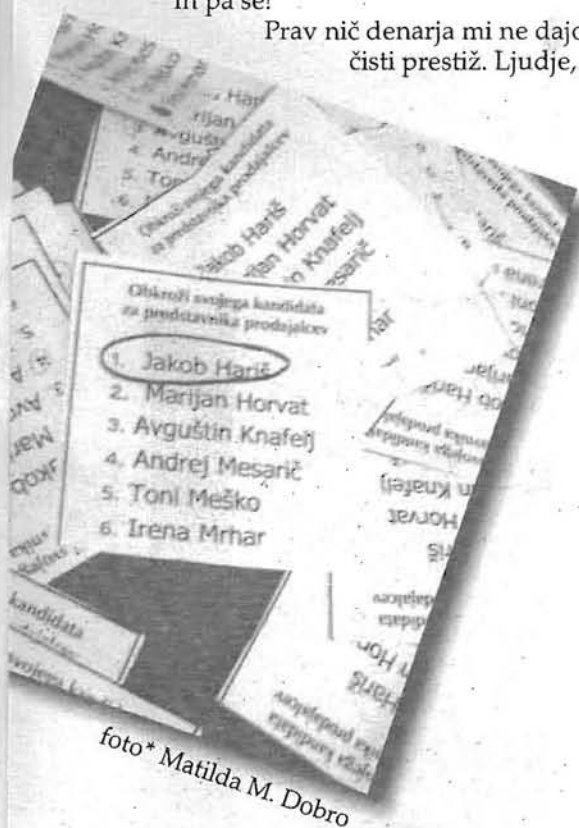
Oči narave

Spremljajo nas, kako brezskrbnost in udobnost pridobivata svoj glas, iz fotelja do fotelja lagodnost namišljeno pogojuje sreče gaz, ko intuicija planeta kaže posledic plaz in kliče na pomoč, ko stil civilizacije posega v narave krog.

Intuicija planeta našega kliče na pomoč, stil civilizacije posega v narave krog.

Oči politikov gledajo v stran, ko razsvetljenje posredujejo nam, obljublajo govorci nedorečeno, pojmujejo v igri skrivalnic, prirejajo feed back industrijske revolucije sklepom, ko v bolečinah trza z repom, narava trza z repom.

Bojan Sklepič

foto* Matilda M. Dobro

PISMA BRALCEV

Spoštovani!

Že kar nekaj časa se odpravljam pisati tole pismo in končno sem uspela. Naj najprej pohvalim vse sodelujoče pri izdelavi revije, ki jo redno kupujem in seveda tudi v celoti preberem. Zelo zanimivo, da se je nekdo spomnil tudi na naše ulične Kralje, saj bi drugače na naših ulicah bilo kar dolgočasno. Moram pa priznati, da sem jih tudi sama večkrat kritizirala ... A vedno kadar sem lahko, sem kakšnemu od njih v roke potisnila nekaj drobiža in nato z veseljem odbrakala naprej z mislijo, da sem le z malenkostjo nekomu polepšala dan. Ker stanujem na Poljanski, imam možnost večkrat srečati koga izmed njih in z njim spregovoriti. Presenetilo pa me je, da so pripravljeni vzeti tudi cigareto, ki jo je že nekdo imel v ustih ...

Ko ti povedo svojo življenjsko zgodbo, se ti v očeh naberejo solze, v srcu zaboli in spomini letijo daleč nazaj ... Žal je večina ljudi takih, ki razumejo njihovo pot popolnoma drugače. Kdor je v življenju doživel že kaj hudega, bo razumel. Moram pa povedati, da sem pomagala že mnogim ljudem, čeprav le s pogovorom – in ravno ta manjka ljudem, ki se znajdejo v stiski. Pri nas je tako, da le malokdo želi poslušati stisko drugih, pa naj bodo to navadni ljudje ali zdravniki.

Vesela sem, kadar slišim, da se stvari za naše Kralje ulic premikajo na boljše. Bliža se novo leto, ko bomo ponovno stopali po trgovinah in na veliko zapravljali, naši Kralji pa bodo v mrazu pred Mercatorjevo trgovino na Poljanski postavili smrekico in čakali na boljše leto. Bo takrat kdo od vas pogrešal kakšen cent? Sigurno ne.

Verjamem, da bo ta revija spremenila tudi ljudi, saj bo več možnosti spoznati življenja naših Kraljev ulic. Vso srečo še naprej in lep pozdrav vsem Kraljem!

Suzi P.

avtorica* Katarina

Bilo je v Tuzli pred ducat leti, spoznala sem »tattoo« fant, in padla je z mislijo, da bi si omislila kaj okoli popka. Izbrala sem kondorja, ki je simbolični nosilec duš na drugo stran. Nekateri so ga in ga še vedno zamenjujejo z orlom. Fant, ki me je tetoviral, pa je po dveh mesecih zaradi spleta dogodkov pristal v njegovih krempljih. Z bratom sta ravnno pričela s poslikavo teles, namesto da bi jih »rezala«, kot se je to takrat počelo ... Njegovo ime je bilo Kristijan Bočić in bil je Hrvat, kar pa takrat v Tuzli ni bilo moderno.

TATOO ZGODBA

foto* Gruden Tomislav GTS

Andrejev boj z mlini na veter

Dragi bralci, bralke, v forumu vam predstavljamo zgodbo našega prodajalca Andreja in se javno obračamo na vas, saj smo se znašli v slepi ulici. Veseli bomo kakršnegakoli strokovnega ali laičnega nasveta, kako bi se dalo rešiti nastalo situacijo.

Življenje na robu družbe

Andrej Jančar je prodajalec Kraljev ulice, ki ga bralci poznate z naslovnice 8. številke. Srečate ga lahko pred ljubljanskim Kapitoljem, ki je njegova stalna lokacija prodaje Kraljev ulice. Star je 52 let in zadnje leto dni je njegovo prenočišče stopnišče pod Ambroževim trgom, ker v zavetišču za brezdomce nimajo ustreznih pogojev za oskrbo osebe s posebnimi potrebami, kot je Andrej, ki so mu amputirali obe nogi in je tako na invalidskem vozičku. Ker stikov s svojci nima, mu pri opravljanju osnovnih osebnih in formalnih potreb pomagajo mimoidoči, znanci in socialni delavec Bojan, ki mu v okviru terenskega dela, ki ga izvajamo na Kraljih ulice skoraj vsakodnevno pomaga pri plačevanju položnic, obiskovanju zdravnikov, centra za socialno delo ter urejanju zapletenih in pogosto dolgotrajnih postopkov na najrazličnejših uradih. Andrej nima električnega invalidskega vozička in tako za premikanje po mestu, sploh če je teren strm, nujno potrebuje pomoč. Za vsakodnevno pomoč pri premikanju na primer do Zavetišča na Poljanski na kosilo in v Vincencijsvo zvezo dobrote na večerjo prosi za pomoč katerega od brezdomnih znancev. Pomoč seveda potrebuje tudi pri nameščanju na voziček in z vozička, pri oblačenju in slačenju, pri skrbi za osebno higieno. Posebno težavno zanj, ki je brezdomec in hendikepiran, je opravljanje najbolj nujnih in osnovnih človekovih potreb – ponudba javnih in hkrati njemu dostopnih sanitarij prilagojenih invalidom je namreč bolj skopa. Iskanje oseb, ki mu pomagajo, je zanj težavno – in praviloma vse te majhne usluge in pomoči brezdomnih znancev tudi simbolično plačuje. Prejema pokojnino z varstvenim dodatkom in dodatkom za invalidnost. Nekaj malega zasluži tudi s prodajo Kraljev ulice. Ekonomske in socialne razmere, v katerih živi, so izredno slabe, bližajoča zima njegovo življenjsko situacijo in že tako slabo zdravstveno stanje še dodatno ogroža. Prejemki mu komaj zadoščajo za osnovne stroške preživetja, zato je na predlog svoje osebne zdravnice aprila letos vložil prošnjo za priznanje pravice do dodatka za pomoč in postrežbo (DPP), s pomočjo katerega bi si lažje zagotovil pomoč, ki jo vsakodnevno nujno potrebuje pri opravljanju večine nujnih življenjskih potreb.

Izvedensko mnenje invalidske komisije

Junija letos je invalidska komisija podala izvedensko mnenje, »da upokojencu neogibna stalna pomoč in postrežba drugega še nista potrebni.« Komisija svojo odločitev utemeljuje z Zakonom o pokojninskem in invalidskem zavarovanju (ZPIZ) ter z izvedenskim mnenjem senata komisije, ki ga sestavljata specialist medicine dela in specialist nevropsihiater.

Pa pogledjmo, kaj navaja zakon, ki ureja to področje (Ur. l. RS, št. 109/2006):

138. člen ZPIZ-a:

»(3) Za nepokretnega se šteje zavarovanec, pri katerem je zmožnost premikanja zmanjšana najmanj za 70 %.«

139. člen ZPIZ-a:

»(1) Pomoč in postrežba je uživalcu pokojnine neogibno potrebna za opravljanje vseh osnovnih življenjskih potreb, kadar zaradi trajnih sprememb v zdravstvenem stanju ne more zadovoljevati osnovnih življenjskih potreb, ker se niti ob osebnih prizadevanjih in ob pomoči ortopedskih pripomočkov ne more samostojno gibati v stanovanju in izven njega, samostojno hraniti, oblačiti in slačiti, se obuvati in sezuvati, skrbeti za osebno higieno, kakor tudi ne opravljati drugih življenjskih opravil, neogibno potrebnih za ohranjanje življenja.

(2) Pomoč in postrežba sta uživalcu pokojnine neogibno potrebni za opravljanje večine osnovnih življenjskih potreb, kadar zaradi trajnih sprememb v zdravstvenem stanju ne more zadovoljevati večine osnovnih življenjskih potreb iz prejšnjega odstavka ali kadar kot težji psihiatrični bolnik v domači negi potrebuje stalno nadzorstvo.«

Izvedensko mnenje invalidske komisije pa navaja naslednje:

- Ali je zavarovanec zmožen opravljati organizirano pridobitno delo? NE.
- Ali bi se mogel s poklicno rehabilitacijo usposobiti? NE.
- Ali je zavarovancu potreben DPP? NE.
- Zaradi zmanjšane možnosti premikanja za najmanj 70 %? NE.

Sklep o kriterijih za ugotavljanje zmanjšanja zmožnosti premikanja za najmanj 70 % (Ur. l. RS, št. 50/2000) jasno navaja, da je »zmanjšana zmožnost premikanja za najmanj 70 % podana pri zavarovancih, ki so zaradi svojega zdravstvenega stanja trajno vezani na invalidski voziček ter zavarovancih s podkolenskimi in nadkolenskimi

amputacijami okončin, pri katerih ni mogoča aplikacija protez in so trajno vezani na invalidski voziček.«

Osebna zdravnica v svojem predlogu za dodelitev DPP-ja navaja, da se Andrej sicer samostojno hrani, vendar potrebuje stalen nadzor psihiatra ter 24-urno pomoč svojcev oziroma stalno strokovno nego, ter navaja bolezni, ki vplivajo na njegovo delovno zmožnost: nadkolenski amputaciji udov, disocialna osebnostna motnja, ateroskleroza arterij udov ter sindrom odvisnosti zaradi uživanja alkohola.

Pritožba ni utemeljena?!

Andrej je julija letos vložil pritožbo zoper to odločbo, h kateri je priložil mnenje pristojnega centra za socialno delo ter mnenje socialnega delavca na Društvu Kralji ulice, ki preko aktivnega terenskega dela nazorno in podrobno pozna njegovo situacijo. Po mnenju obeh socialnih delavcev je trenutna situacija Andreja Jančarja zanj ogrožajoča in njegova prošnja za dodelitev DPP-ja upravičena, saj ga potrebuje za kritje dodatnih stroškov za pomoč drugih, ki jo nujno potrebuje.

Septembra je invalidska komisija II. stopnje njegovo pritožbo ponovno zavrnila z navedbo, da pritožba ni utemeljena. Odločitev komisije je ponovno utemeljena z ZPIZ-om ter z izvedenskim mnenjem, ki ugotavlja, »da pri zavarovancu ni mogoče ugotoviti neogibne potrebe po stalni pomoči in postrežbi, ker zmore samostojno opravljati osnovna življenjska opravila, in DPP zaenkrat medicinsko ni utemeljen.«

Z vsem dolžnim spoštovanjem do medicinske stroke in njihovih presoj me v primeru Andreja Jančarja očitno ignoriranje in neupoštevanje nevzdržnih socialnih okoliščin, v katerih živi, ki so potrjene in podkrepljene s strokovnim mnenjem dveh socialnih delavcev, ki

situacijo dlje časa podrobno poznata in spremljata, ter z mnenjem oziroma predlogom osebne zdravnice, spravljata v obup in jezo. To razumem kot potiskanje človeka čez rob, in to človeka, ki je že tako na samem robu družbe. Glede na moje laično razumevanje ZPIZ-a ter kriterijev, ki določajo upravičenost do DPP-ja, mu ta nedvomno pripada, saj je trajno vezan na invalidski voziček ter neogibno potrebuje pomoč pri večini življenjskih potreb. Dejstvo, da Andrej ne živi v stanovanju, prilagojenemu njegovim potrebam, ampak – ne glede na letni čas – na cesti, pod stopnicami, njegovo prošnjo še kako opravičuje in ga umešča v skupino najbolj ranljivih: hendikepiran, bolan pa še brezdomec za povrh. Ob izjavi komisije, da mu neogibna pomoč in postrežba še nista potrebni in da zaenkrat nista medicinsko utemeljeni, cinično pomislim in upam, da glede na to, da bo Andrej očitno tudi letos prezimil na cesti, zdravniki v komisiji morda ne mislijo počakati, da mu zmrznejo še zgornje okončine, preden mu bodo priznali pravico do pomoči in možnosti, da si vsaj malo olajša svojo nevzdržno življenjsko situacijo?!

Društvo za zmanjševanje škode zaradi drog Stigma

avtor* Andrej Mesarič

Predstavljamo
vam Društvo za

zmanjševanje škode zaradi drog Stigma, s katerim Kralji ulice že od samega začetka izdajanja časopisa dobro sodelujemo. Ko še nismo imeli svojih prostorov, so nam pomagali pri distribuciji časopisa, saj njihov dnevni center obiskujejo tudi naši prodajalci. Tokrat se vam predstavlja pet sodelavcev, v eni od naslednjih številok pa bomo objavili tudi pogovore z ostalimi tremi zaposlenimi.

Bojana Klančar, dipl. socialna delavka

Sem soustanoviteljica društva, strokovna vodja terenskega dela, delam v dnevnem centru in občasno v zaporih, sodelujem tudi pri prijavih, poročilih in razpisih.

Društvo smo ustanovili septembra 2003 in takrat smo začeli s terenskim delom, sprva v Ljubljani, kasneje pa še v Cerknici, Ribnici, Kočevju in Kamniku. Svojo dejavnost smo razširili še na svetovalno linijo, leta 2005 smo kupili avto za okrepitev terena in poleti odprli še dnevni center na Stihovi 12 v Zupančičevi jami. Z veseljem lahko povem, da smo letos dobili od Urada za droge še posebej prirejen kombi za terensko delo. Trenutno je v Sloveniji na razpolago šest takih posebno prirejenih kombijev.

Obiskujem tudi uporabnike v priporu. Za tistega, ki ima željo po stikih in obiskih, pridobim dovolilnico s sodišča, da ga lahko obiščem in mu odnesem paket. Osebo ponavadi poberejo kar s

ceste brez vsega, tako da ima samo tisto, kar ima na sebi. Jaz mu lahko potem prinesem stvari, ki jih ima morda shranjene pri nas, ter nekaj hrane.

Enkrat letno v sodelovanju z IVZ-om (Inštitut za varovanje zdravja) izvajamo tudi nevezano anonimno testiranje za HIV, ki bo letos potekalo od 15. oktobra do 15. decembra – takrat jemljemo vzorce sline našim uporabnikom in tako dobimo rezultate procentualno za celotno skupino.

»Ne predstavljam si delati drugje. V kratkem (še letos) načrtujemo otvoritev še enega dnevnega centra v centru Ljubljane.«

Peter Recer, dipl. socialni delavec

Moje naloge so, da delam v dnevnem centru in na terenu. V dnevnem centru nudimo informacije o varnejšem uživanju drog, opravljamo svetovanje, nudimo pomoč pri zaposlovanju, zdravstvenem zavarovanju, urejanju dokumentov ter informacije o drugih službah pomoči. Dnevni center je za uživalce drog odprto od 9h do 15h, svetovalna linija (01 430 12 00) pa od 8h do 16h. Uporabniki lahko v dnevnem centru dobijo sterilni pribor za injiciranje, kondome, kavo, sok, možna je uporaba sanitarij, shranjevanje oblek in po dogovoru tudi osebne

lastnine, pa je možna tudi uporaba interneta.

Terensko delo izvajam v Kranju in Kamniku s posebej prirejenim kombijem skupaj s še dvema terenskima delavcema. Gre za proces navezovanja stikov z intravenoznimi uživalci nedovoljenih drog. Ker se zavedamo, da obstaja tudi skrita populacija uporabnikov, težimo tudi k sekundarni izmenjavi, kar pomeni, da nekdo vzame večjo količino pribora in ga razdeli med druge uživalce. V kombiju nudimo ves pribor, ki je na voljo v dnevnem centru, tudi kavo in sok, ter zbiramo uporabljen pribor za injiciranje, ki ga potem pošljemo na varno uničenje. Uporabniki vstopajo po eden ali dva, potem se vrata zaprejo, kar omogoča dodatno diskretnost, klepet in svetovanje. Kranj in Kamnik obiščemo enkrat tedensko, vedno smo na točno določenem mestu ob točno določenem času.

V Ljubljani smo pri terenskem delu vedno v paru moški-ženska. Na teren se odpravimo dvakrat tedensko peš ali s kolesi skozi center mesta, obiščemo tudi okolico Zdravstvenega doma Metelkova. Poznamo nekaj »pункtov«, kjer se uporabniki zadržujejo. S seboj na terenu imamo vedno tudi »kontejnerček«, s katerim spodbujamo vračanje rabljenih igel.

»Počutim se dobro, ker mi kombinacija dnevnega centra in terena nudi dinamiko. Imam v redu sodelavce in tudi z uporabniki se dobro razumem. Služba kot služba, ampak fajn. Sem srečno zaposlen.«

Tina Šterk, univ. dipl. socialna delavka

V društvu sodelujem že dve leti, delam v dnevnem centru, pomagam uporabnikom glede urejanja osebnih dokumentov, sodelujem pri terenskem delu v Kranju in Kamniku ter enkrat tedensko v okolici ZD Metelkova. Na terenu potekata navezovanje in poglobljanje stikov z uporabniki z namenom vzpostavitve zaupanja. S tem ko ti človek zaupa, se bolj odpre in ti lažje pove svoje probleme – tako se lahko začne načrtovanje reševanja teh problemov.

Dvakrat tedensko hodim na Zavod za prestajanje kazni zapora Povšetova, kjer imam permanentno dovolilnico za obiske zapornikov, ki pa ne vključuje tistih, ki so v priporu. Srečujem se z ljudmi, ki imajo probleme z drogo ali pa jih poznam še iz dnevnega

foto* Maruša Bertoncelj

foto* Maruša Bertoncelj

foto* Maruša Bertoncelj

centra. Večinoma se pogovarjamo o težavah z drogami, saj jih tudi v zaporu ne manjka. Ker sem zunanja sodelavka, imajo do mene drugačen odnos, sem njihov zaupnik. Za ime Stigma več ali manj vsi vedo, tako da nimam težav s predstavljanjem sebe in svojega dela.

V zaporu delam s posameznikom in ne v skupini. Obisk poteka v knjižnici ali čitalnici ob torkih in četrtek od 10h do 12h ali po dogovoru. Včasih gre za klepet, včasih pa za skoncentriran pogovor in svetovanje. Skupaj narediva načrt, kako se bo izboljšalo njegovo bivanje v zaporu in kaj bo po odpustu iz zapora. Pomembno je, da zapornikom svetujemo glede zdravljenja ter različnih vrst pomoči, na voljo. Dejstvo namreč je, da se v zaporu tudi drogirajo, zato bi bilo potrebno deliti igle in kondome, česar pa ne dovolijo. Veliko je govora o času po odpustu, saj se večina odvadi drog in obstaja bojazen predoziranja. Pomemben je stik z vzgojno službo, ki ima večja pooblastila za stike z drugimi organizacijami; pretok informacij je seveda anonimen. Najbolje, da se vsi trije skupaj (jaz kot zunanja sodelavka, strokovna delavka iz zapora in seveda kaznovani) pogovarjamo o konkretnih problemih, kot so socialna pomoč, denar, bivališče ...

»Včasih se počutim, da sem nekemu pomagala, in to me izpolni, včasih pa se mi zdi, da je stalno isto in se nič ne spremeni, in sprašujem se, kaj je sploh smisel vsega skupaj. Jaz rezultatov kot takih ne vidim, niso izmerljivi, čeprav vem, da je to, kar delam, potrebno in ni kr neki!«

Igor Cajhen, kemijski laborant

Delam na programu izmenjave igel. V Stigmi sem že od leta 1997, sodeloval sem še na stari lokaciji v centru Ljubljane.

Veliko hodim po terenu, in sicer v Kočevje in v okolico Zdravstvenega doma Metelkova. V Kočevju imajo metadonski program in kombi parkiramo dvajset metrov stran. Uporabnike tudi pokličemo po telefonu in jim dostavimo pribor. Ob tem spijemo kakšen sok ali kavo in pokramljamo. Tja hodim ob petkih od 11h do 14h. Delimo

pribor, kondome in sprejemamo uporabljeni material.

Pri nas imamo tudi deset prostovoljcev in tri praktikante. Vsako leto pa enega od uporabnikov tudi zaposlimo v društvu preko javnih del; njegove naloge so čiščenje okoliša dnevnega centra in samega dnevnega centra, pomoč v dnevnem centru ter podobno.

»Delati tukaj je krasno.«

Sabina Zorec, univ. dipl. socialna delavka

Začetki mojega dela na področju zmanjševanja škode segajo v leto 2003, ko sem se v paru s kolegico vključila v izvajanje svetovalnega dela v Zavodu za prestajanje kazni zapora Ig in v dejavnost dnevnega centra v takratni Aids fundaciji Robert. V letu 2006 sem na Društvu Stigma opravljala pripravništvo – program usposabljanja kadrov v socialnem varstvu v okviru Socialne zbornice. Terensko delo in delo v dnevnem centru so dovolj

podrobno opisali moji sodelavci, zato se bom osredotočila bolj na delo z obsojenkami. Osnovni namen programa je prispevati k izboljšanju položaja zapornic zaradi kaznivih dejanj, povezanih s prepovedanimi drogami, in zagotoviti ustrezno pomoč pri resocializaciji in reintegraciji po odpustu iz zapora. Zavod za prestajanje kazni zapora Ig obiskujem dvakrat na mesec. V skupini debatiramo o različnih stvareh, na primer o možnostih izobraževanja med prestajanjem kazni, o aktualnih dogodkih v zavodu, osebnih stvareh, različnih oblikah pomoči pri zdravljenju, abstiniranju, zmanjševanju škode in škodljivih posledicah – današnje razmere ne omogočajo uporabe sterilnega pribora v zavodih, kar pa bi bilo nujno potrebno. Težko je ljudem govoriti o varnem injiciranju in posledicah nevarnega injiciranja v zavodu, če za to ni izpolnjenih nobenih pogojev, sami pa imamo v tem primeru zvezane roke in še veliko več. Gre za sproščeno izmenjavo informacij. Zraven tega spremljam obsojenke na namenske izhode – spremljanje na različne naslove pomoči (na oddelek za detoksikacijo, zdravstveni dom, urejanje dokumentov, šole ...). Spremljanja na izhode so velikega pomena za samo delo z obsojenkami, saj se krepi zaupanje in poglobi delovni odnos med obsojenko in svetovalko. Na ta način je olajšano tudi delo znotraj zavoda. Iz začetnih pogovorov v okviru zavoda, preko spremljanj se ponavadi razvije poglobljen odnos, ki že kaže »pozitivne« spremembe pri urejanju življenja obsojenke (vključitev v center za zdravljenje odvisnosti od prepovedanih drog, urejanje odnosa s starši ...).

»Pri delu uživam, vedno se nekaj dogaja, predvsem pa ima zame velik pomen to, da sem vsak dan v stiku z ljudmi na sceni. Sam tim Društva Stigma je odličen.«

foto* osebni arhiv

foto* Maruša Bertolonec

Dnevni center za uporabnike nedovoljenih drog

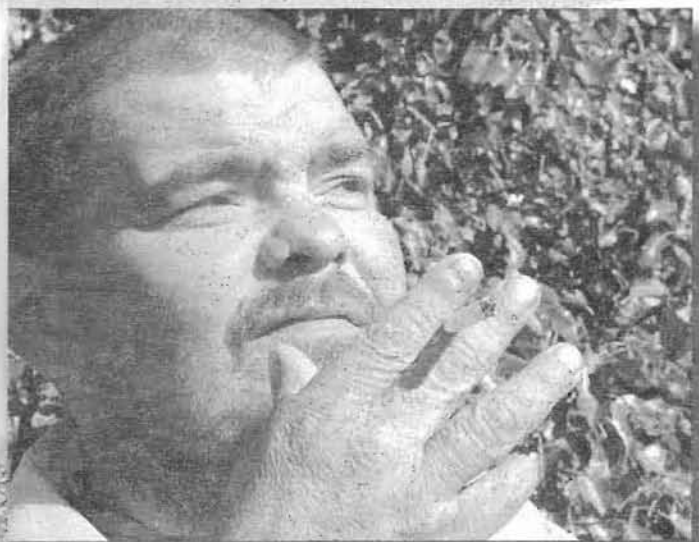
je odprt od ponedeljka do petka od 9h do 15h.

Lokacija: Štišova 12, 1000 Ljubljana (Zupančičeva jama).

Telefonsko svetovanje v zvezi z drogami in spolno prenosljivimi boleznimi (od 8h do 16h):

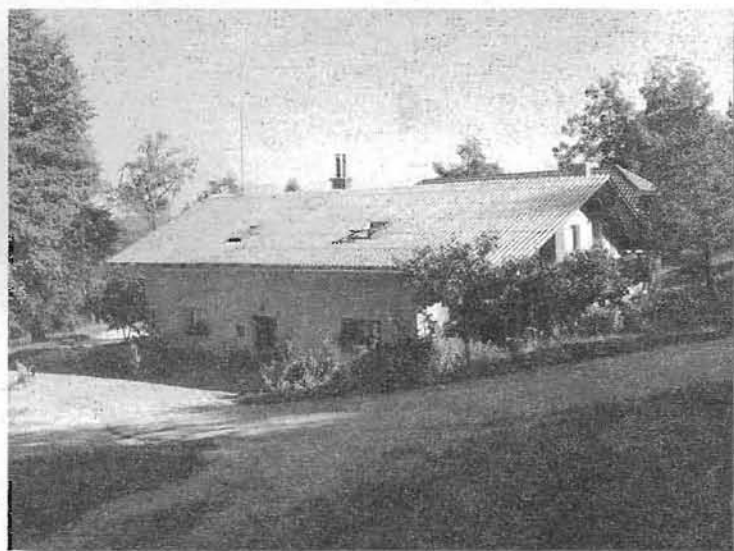
01 430 12 00.

Brane iz Vnajnarjev

Branko Bratun - Brane se je bralcem in bralkam našega časopisa že predstavil v redni rubriki To sem jaz v 15., junijski številki. Ko je pripovedoval svojo zgodbo, je še hodil vsak dan v službo na Slovenske železnice. Ja, Brane je eden tistih, ki se je sam odločil živeti na ulici, da je po delu lahko v miru šel počet tisto, kar je pač hotel. Z litrom rebule med svoje prijatelje.

Pred poletjem pa je hudo zbolel. Že mesece je na bolniški in počuti se vse slabše. Pred dnevi je po dolgem času prišel na obisk v naš dnevni center in priznam, da me je kar stisnilo, ko sem ga gledala, kako nemo strmi predse. Nič se ni »zajebaval« v zanj značilnem slogu, nič se ni zarežal. Nagajivost v njegovih očeh je šla bogve kam. Čeprav sem vedela, kakšen bo odgovor, sem ga potrepljala in vprašala: »Brane, kako?« »Bolan sem ...«

Ko je izvedel za svojo diagnozo, si je zaželel, da bi vsaj še enkrat obiskal domačo kmetijo. Bilo je poletno popoldne, ko smo Brane, Bojan, Urban in moja malenkost sedli v Bojanov avto ter se odpeljali proti Vnajnarjem, od koder Brane prihaja. Naselje sicer še sodi v ljubljansko občino, čeprav vse spominja na pristne dolenjske griče daleč od mestnega življenja. Visoko je približno 600 metrov nad morjem in ima skromnih 121 prebivalcev. Zato pa ima toliko več zemlje in - blaženega miru.

Domača kmetija je zelo velika; za 32 hektarov z gozdom obdane in pretežno obdelane zemlje skrbi njegova družina. Najprej smo spoznali njegovo prijazno mamo, ki nas je takoj postregla s hišnimi dobrotami, med enim od številnih opravkov pa smo zmotili tudi Branetovega brata (ima jih tri), ki mu dela s 1300 jablanami, 560 češnjami, 360 breskvami, z zbiralnikom vode ter namakalnim sistemom, veliko njivo jagod, po katerih so Bratunovi še posebej znani, in z 8 kravami dela nikoli ne zmanjka. Na sprehod skozi pravljичne nasade sta nas

pospremila še dva zelo prijetna in zgovorna sogovornika, nečak in nečakinja, ki jima človek ob pogledu na ljubka, zadovoljna obraza, takoj lahko začne zavidati odrasčanje na kmetiji. Branetu ga malce težje, pravi namreč, da je do šole vsak dan moral hoditi več kot uro!

Minilo pa je bistveno manj kot uro nazaj do Ljubljane, kamor smo se nadihani svežega zraka vrnili proti večeru, in čeprav je menil, da je bil najbrž zadnjič doma, se nam je vidno vesel smejal v pozdrav. In založen s steklenico »domačega« je šel razveselit še svoje prijatelje. Brane, tole je zate!

Srečanje profesionalnih in »uličnih« novinarjev

Izobraževanje: »Medijsko poročanje o socialnih tematikah«

Kralji ulice smo z dobrohotno pomočjo sponzorjev* v mesecu oktobru organizirali dvodnevno izobraževanje, ki je bilo namenjeno poklicnim novinarjem, ki pokrivajo področje socialnih tematik, in nepoklicnim novinarjem, ki sodelujejo pri ustvarjanju t. i. uporabniških medijev (medijev organizacij različnih skupin socialno izključenih ljudi). Izobraževanje smo organizirali predvsem z namenom spodbuditi kredibilno, kakovostno, nediskriminatorno ter uravnoteženo novinarsko poročanje o različnih socialnih tematikah (kot so npr. revščina, socialna izključenost, zasvojenosti, duševne bolezni itd.). V medijih je velikokrat mogoče zaslediti stereotipno in nepoglobljeno obravnavanje socialnih tematik. Novinarji in novinarke poročajo brez senzibilnosti in nemalokrat spregledajo širši družbeni okvir obravnavane tematike.

»Obrobne« tematike, kot je na primer brezdomstvo, so navadno potisnjene na obrobje medijskega poročanja.

Kot pomemben kratkoročen cilj izobraževanja pa smo si zastavili združevanje in vzpostavljanje vezi med poklicnimi novinarji ter socialno izključenimi posamezniki, torej obojestransko izmenjavo izkušenj.

Tako smo se v dvorani stavbe TR3 skupaj znašli novinarji in novinarke časopisa Kralji ulice, novinarji časopisa, ki ga izdaja društvo Svit (društvo za pomoč odvisnikom in njihovim družinam), predstavniki Inštituta za varovanje zdravja in predstavniki Fakultete za socialno delo. Profesionalnih novinarjev pa je bilo, pošteno rečeno, bolj za vzorec. Tudi tisti, ki so se na delavnico prijavili, so prišli bolj na kratko, le ena novinarka je ostala ves čas. Tak je pač novinarski tempo.

Poleg tega smo tako neformalno iz prve roke izvedeli, da so novinarji, ki pišejo »socialke« v »glavnih« medijih, čisto na dnu hierarhične lestvice. Kar pravzaprav, če pogledamo sodobno družbeno dogajanje, ni prav nič čudnega. Reševanje socialnih problematik, izboljšanje življenja deprivilegiranih ljudi je postavljeno na rob družbene agende.

Tako neformalno iz prve roke smo izvedeli, da so novinarji, ki pišejo »socialke« v »glavnih« medijih, čisto na dnu hierarhične lestvice.

Nasploh je bilo izobraževanje dobro obiskano, vsega skupaj je bilo okrog trideset udeleženih oseb. in predavatelj

Predavateljice

so se znašli pred nadvse težko nalogo – pripraviti predavanje na način, da bo zanimivo vsem: novinarjem uporabniških medijev (npr. brezdomcem, brezdomkam), poklicnim novinarjem ter strokovni javnosti. Profesorja, ki je navajen vsakodnevno predavati množici študentov, je na predvečer našega izobraževanja pestila trema. A kmalu se je izkazalo, da je strah odveč. Razvilo se je toplo, živahno vzdušje, udeleženci in udeleženke so pozorno poslušali in ves čas postavljali zanimiva vprašanja. Časa za razvijanje debate je tako po vsakem predavanju kar zmanjkovalo. Še ena stvar je razlikovala naše srečanje od podobnih izobraževanj: vprašanja oziroma komentarji udeležencev so bili pogosto ostri in brezkompromisni, brez okolišinj. Čeprav je bila tema medijsko poročanje, so na dan prihajale dileme, izkušnje ljudi, ki jih je oblikovalo življenje na robu družbe. Vse preveč nam je prišlo v navado, da se na seminarjih, izobraževanjih pojavljajo le strokovnjaki, ki govorijo v imenu dotične skupine ljudi (npr. socialno izključenih), o tistih, ki pravzaprav teče beseda, pa ne duha ne sluha. Z našim izobraževanjem smo naredili korak v drugo smer: prisotni so bili predvsem predstavniki socialno izključenih skupin. Za malo boljši vpogled v ta seminar prilagamo še košček delavnice, ki jo je vodila Renata Ažman na temo destigmatizacije marginalnih skupin in izbor žanrov.

Novinarska delavnica pisanja o duševnem bolniku

Kakih osem, deset nas je ostalo v sobi, ko je Mladen začel pripovedovati svojo zgodbo. Najprej je bil prestrašen in plah, kasneje pa je pogumno odgovarjal na vprašanja, ki so mu jih zastavljali moji kolegi novinarji s Kraljev ulice. Začela se je delavnica novinarskega pisanja o ožigosanih, in Mladen je bil tam zato, da bi nam povedal svojo zgodbo. Zgodbo človeka, ki mu je veliko stvari v življenju spodletelo zaradi zahrbtnosti in krute duševne bolezni, ki ti vzame vse, na koncu pa še dostojanstvo. Depresija. Anksioznost. Stoglavi zmaj, ki ga nekateri tako dobro poznamo. Ko je Mladen končal s pripovedovanjem in ko je odgovoril že na vsa vprašanja, so šli Kralji pisat. V pol ure je nastalo tole:

Sonce sije vedno, le da ga mi včasih ne vidimo!

Mladen je na videz plah fant, a ima veliko željo obvladovati svoje težave, ki se kažejo z napadi depresije, pri katerih se mu zgodi, da ne more niti vstati iz postelje, ko že misli, da mu gre na bolje. Trdo se bori, da si z občasnimi priložnostnimi deli plača stanovanje, katerega najemnina je višja od socialne podpore. No, ja, vsaj z mamo ima dobre odnose, medtem ko se ga oče sramuje. In to pove s trpko grenkobo v glasu. Ve, kaj sta bolečina in zavrnitev. Ve, kako glasno je kričanje pogledov ljudi, s katerimi se mora srečevati, ko ga zaničljivo odrivajo od sebe in s prstom kažejo nanj. Želi si toliko, da bi si uredil status in bi se vsaj delno redno zaposlil ter svoje izkušnje v boju s svojo boleznijo podelil z drugimi in jim pomagal. Je optimist odprtih oči!

Lojze Smole

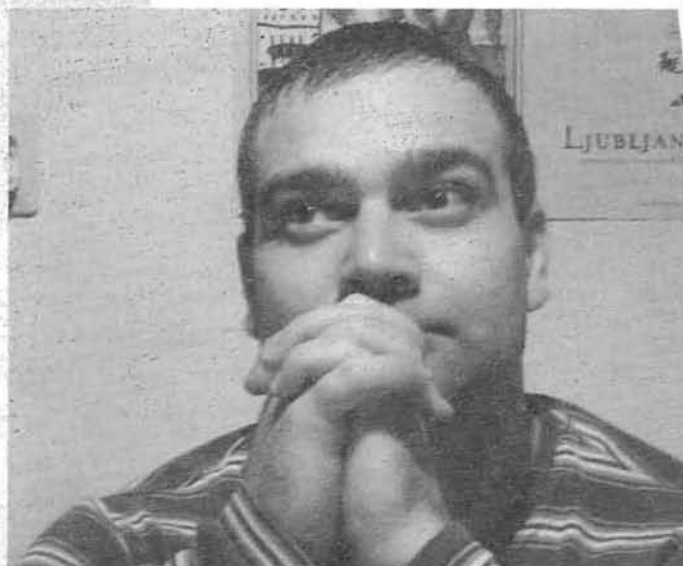
To sem jaz

Moje ime je Mladen in že devet let se zdravim zaradi depresije. Prvi odzivi okolice na mojo bolezen so bili izredno negativni. Tudi sam sem imel težave sprejeti stanje, v katerem sem se znašel. Poskusil sem različne oblike zdravljenja – od psihiatrov, zdravilcev do hoje po žerjavici. Zamenjal in preizkusil sem malo skladišče zdravil in antidepresivov. Trenutno imam status težko zaposeljive osebe. Moje upanje je, da se preko Zavoda za zaposlovanje samozaposlim ter odprem čistilni servis, kjer bi lahko prvotno delal po štiri ure, in če bi bil uspešen, mogoče zaposlil še koga in mu s tem malo pomagal. Dneva z manično depresijo ne bi privoščil niti najhujšemu sovražniku. Če dobim napad panike na avtobusu, se nekaj časa avtobusom izogibam – tako čez nekaj časa prideš do točke, ko se izogibaš vsega in vsakogar. Nimaš volje vstati iz postelje, vsaka druga misel je misel na samomor, saj enostavno postane nevzdržno. Upam, da čez čas dobim dovolj moči, da se pozdravim, saj je mnogim uspelo. Tudi meni bo!

Marko Nakrič

Kako družba zdravi depresijo pri mladih? Skoraj ne. Fanta so sprva skušali prepričati, naj gre v službo. Naj bo malo bolj normalen pa bo vse v redu z njim. Jasno je, o psihičnih boleznih vemo tako malo, da zgleda, da sploh ne zdravimo, temveč da samo malo eksperimentiramo. Družba je za fanta naredila zelo malo. Fant se je odločil, da si pomaga sam – s tem pa je pomagal še drugim. Verjetno se je odločil bolje od vseh strokovnjakov skupaj. Izpostavil je svoj problem in našel rešitev, ne samo zase, ampak tudi za druge. Kaj naj si mislimo mi? Da je družba pravilno ravnala s svojim nesodelovanjem, da se itak na koncu vedno vse dobro konča? Imamo veliko zdravnikov, ki ne vedo, točno kaj delajo ... Ljudje si bomo sami pomagali, če nas le drugi ne bodo ovirali pri tem z raznimi predsodki in stigmatizacijo. Vsi smo ljudje in kot ljudje si lahko pomagamo.

Jakob Hariš

Mladen L., 29, polkvalificiran natakar, devet let v depresiji, a ni izgubil up

Sprejel je svojo senco

Prvič se je nasmehnil, ko je odšel z govorniškega odra. Strah ga je bilo. »Samo tri ure sem spal. Še nikoli o svoji bolezni nisem javno spregovoril,« je rekel z globokim, a tihim glasom. Devet let boleha za depresivno anksioznostjo. Na poti do sebe je zamenjal, spoznaval, s radostjo in obupaval nad raznimi oblikami alternativnega in uradne zdravljenja. Danes mu je bolje. V grdih nesmislih je našel svoj smisel. Pomagati drugim in s tem sebi. Premagal je strah. Zmogel je. Ker s tako odločil. Star je 29 let. Ime mu je Mladen.

Urška K. C.

Zadnja jesen

Prisluhni, prisluhni.
Drevesa ječijo,
kaplje umirajo na oknih
ljudi
in jaz potrebujem tvoj
objem.

V topli rjavi jop'ci.
V hladni rdeči jeseni.
Kaplje umirajo na
obrazu dežnika
in jaz potrebujem tvoj
objem.

Kaplje umirajo.
Veter ječi.
Vrhovi kistanjev
plešejo v ritmu.
Plešejo v vetru.
V tišini stopam po
škrpajočem pesku.
Vsak moj korak je svoj
zvok.
Vsak nepomemben.
Vsak vodi stran.

Bitje sonca

ČRNA!

Ni ni kakor se zdi. Na koncu se
vidi, kako se izteče. Komu se
največ smeji in kdo stoji. Vedno
prekletstvo se zgodi demon ob
meni vedno stoji. Naj se trpi vse
se preživi. A vendeta sa na
drugem področju izživi. Vsi brez
nadzora drvimo v pogubo.
Naj se Apokalipsa zgodi
na koncu. se. mi. smeji

Naj se hudič izživi in

... ..

avtor* Damjan Bitenc

Mery

Pred tabo odprta pot je življenja
iz dneva v dan polna hrepenenja.
Morski valovi nežno butajo ob obalo.

Izola lepo primorsko si mesto,
Koper ti je kakor čez cesto,
Abraham je obiskal svojo nevesto.

Galebi morski nežno vreščijo,
valovi se v nov val prelevijo.
Mery, lep pozdrav,
prijatelji, adijo.
Napravili smo lepo pesniško simfonijo.

Avguštin

Tako jezen sem sam nase

Trenutno sovražim svoje življenje.
Rad bi se ubil, pa nimam pravega
srca – pravega poguma. Rad in
močno verujem v Boga, to je moj Bog.
Ta Bog mi je dal živeti, sem mar na
preizkušnji? Ne dovoli mi umreti. Ima
z menoj še kakšne načrte? Ne vem
– morda pa?!

KTM

Vidiva se v nebesih

Resnična zgodba

avtor* Marko Nakrič

Oktober 1997

sem bil s kolegi in punco zmenjen, da gremo na otvoritev novega lokala, katerega solastnik je bil naš skupni znanec, tako da se nam je obetala noč polna glasbe in alkohola. Predvsem alkohola! Kakor je v moji navadi, sem na zbirnem mestu spet bil prvi. Vendar, ker me je zelo dobro poznala, je moja boljša polovica prišla kmalu za mano. Ker pa najini kolegi niso imeli smisla za čas, sva jih čakala dobrih 20 minut. Vendar nama druge ni bilo, saj so oni imeli prevozno sredstvo. Ko so se končno blagovolili prikazati, smo se odpravili. Vzdušje v avtu je bilo milo rečeno veselo in evforično – v pričakovanju enormnih količin alkohola. Jaz in Veronika (punca) sva sedela na zadnjih sedežih, Peter in Dragan pa spredaj. V nekem trenutku, ko smo izza ovinka zopet pripeljali v ravnico, se je na desni strani prikazal hrib, s katerega se je spuščala makadamska pot. Nenadoma nas je neznanska sila z močjo orkana zadela s prej omenjene poti. Mene je iz avta izstrelilo kot iz topa, ker sem imel to srečo (nesrečo!), da nisem dobro zaprl vrat. Naslednja stvar, ki se je spominjam, je neznanska bolečina, ki sem jo čutil v prsnem košu. Tišino noči so prekinjali nečloveški zvoki trpljenja. Ko sem se malo ozrl okrog, sem manj kot meter od sebe zagledal ostro skalo. Če bi pristal na njej, mi ne bi bilo pomoči! Nakar me je prešinilo – Veronika! Z nadnaravno močjo sem se pobral in se odpravil do avta oziroma do tega, kar je od njega ostalo. Ni minilo dolgo, ko sem poleg razbitin zagledal negibno postavo. Sklonil sem se k njej in z bolečino v srcu opazil, da je to Veronika. Histerično sem poiskal njeno roko, da sem potipal utrip. Preplavilo me je neizmerno olajšanje – začutil sem ga! Njene prelepe svetlorjave lase je prepojila kri. Odprla je oči. Rahlo se mi je nasmehnila ter z muko rekla:

»Lju...bim te.«
Še danes ne znam opisati občutkov, ki so me ob teh besedah zadeli z močjo potresa devete stopnje. Vdih ... izdih, še en rahel vdih in nato njen zadnji izdih. Noč je pretrgal krik neizmerne bolečine. Šele čez nekaj časa sem se zavedal, da prihaja iz

mojega grla.
Naslednja stvar, ki se je spominjam, je bleščeča belina. Samo čakal sem, da se prikaže Veronika ter me pomiri z besedami, da bo vse v redu, da sva v raju za zmeraj. Vendar je k meni prišla sestra s hlinjeno žalostjo. Moje življenje po nesreči – oziroma bolje rečeno životarjenje – je bilo sestavljeno iz morja pretočenih solza in alkohola. Pil sem toliko, da bi napolnil malo morje. Seveda tudi s šolo ni bilo nič, saj sem dneve preživel na Veronikinem grobu v družbi kakšne steklenice, dokler me zvečer ni čuvaj vrgel oziroma odvedel ven. Čez čas so s šole sporočili, da me že nekaj časa ni. Tisto leto šole nisem končal, zadnji letnik sem po nekaj letih končal preko Zavoda za zaposlovanje. V tej nesreči je umrl tudi Dragan, Peter je bil težje poškodovan in je čez nekaj časa prišel ven iz bolnišnice, da bi si čez leto in pol sam vzel življenje, ker se je čutil

odgovornega za nesrečo, saj je on vozil. Še dandanes ne mine dan, da ne bi pomislil na Veroniko s pesmijo:

»Oh, where, oh, where
can my baby be,
the lord took her away from me,
she's gone to heaven,
so I've got to be good,
so I can see my baby
when I'll leave
this world ...«
(Pearl Jam)

Dope naš vsakdanji ...

Nedelja. Deževna

in toga. Tako netipična za

ta čas. Ravno sem zaključila branje časopisa. Moram nekaj zapisati. Karkoli. Dokler me še drži. Kaj me drži, se sprašuješ. Niti sama dobro ne vem. Nekakšno razočaranje? Mogoče pretrda beseda.

Žalost? Žalosti me misel, da džankiji vedno hrepenijo po razumevanju in sprejemanju, še več, zdi se jim skrajno apatično in hinavsko, da vedno veljajo za drugorazredne državljane, ko pa se jim ponudi možnost, da kakorkoli sodelujejo in množicam pokažejo in dokažejo, da so pravzaprav (skoraj) normalni, pa ni od njih – sicer glavnih akterjev – niti črke ... niti besede ... niti ločila ... ničesar. Le molk. Potem pa so vsi skupaj začudeni in zgroženi, kako zelo jih nihče ne šteka, kakšna ogromna in neponovljiva krivica se jim godi. Jdi, jdi, ja. Najbolj zanimivo pa je, da ravno tisti molk, ki so ga sami »izvozili«, dobijo od soobčanov, politikov, delodajalcev, potencialnih ljubimcev in drugih – sedaj za njihovo življenje prepotrebni akterjev – nazaj. A molk, ki ga »kasirajo« nazaj od okolice, se jim vrača močnejši – do bolečine okrepljen, in če smo vsaj malo iskreni, pravičnejši.

Džankiji dobro vedo, da »nema đabe, ni u stare babe«. Zakaj torej ravno oni, ki jih odvisnost, nabava mamila in celoten potek življenjskega stila že zelo zgodaj naučijo, da prav nič ni zastoj in popolnoma nič ni položeno pred noge kar tako, brez veze, brez povratne usluge, pričakujejo od družbe, kjer poleg morilcev, pedofilov, posiljevalcev, istospolno usmerjenih veljajo za največji tabu, da jih bo taista družba sprejela odprtih rok brez vsakršnega sodelovanja? Zakaj sami džankiji že tako gosto tančico okoli sebe pletejo še bolj na gosto? So mar po veroizpovedi vsi najprej lenobe? Je res nesmiselno osvetliti to temo, v kateri se še sami včasih težko znajdejo, pa čeprav so v njej že dolgo, oh, tako dolgo? Kje leži odgovor in kje resnica?

Nekajkrat sem že poskušala na ta ali oni način prepričati džankije, naj vsaj malo sodelujejo v dogajanju okoli nas. Brez uspeha. Nisem in nisem hotela sprejeti danih mi »napotkov« in »nasvetov« kao pametnejših od sebe. Izjave v stilu: »Sej je brez veze, daj ... Džankijem se ne da,« sem zavračala s trdnimi argumenti (haha, šala na moj račun), češ, to že ni resnica. Pa je. Točno takšna, kot mi ne ugaja, in ravno takšna, da je ne morem dojeti, doumeti, razvozlati. Enostavno se mi zdi nelogična. Le kako naj nas ljudje sprejmejo medse, ko pa jim ne dovolimo, da nas spoznajo. Edini, ki to stanje lahko spremenimo, smo mi sami in prav nihče tega ne more narediti za nas ali namesto nas. V čem je torej problem? Še takrat, kadar nam je ponujena priložnost, da spregovorimo – in kar je še bolj pomembno, ponujena nam je priložnost, da nas slišijo – ni nikogar, ki bi to priložnost izkoristil. Pričakujemo to in ono, dati pa nismo pripravljeni ničesar. Ubija me dejstvo, da nam je tako zelo vseeno. Zavedam se tudi, da niti to moje pisanje (če bo sploh kdaj zagledalo luč dneva?) ne bo postalo revolucionarno, vendar je čas, da nekdo izmed nas nam samim pove, da je tega našega sranja preprosto DOVOLJ.

Kakšen profil imamo torej do sedaj?

Oseba, ki je v prvi vrsti inteligentna (enotnega merila tu seveda ni in dopuščam razhajanja), razgledana, ima rada umetnost ali kulturo (lahko tudi oboje), ima lastno mnenje in je rada individuum ... Do sedaj vse izgleda dokaj obetavno, vendar najbolj pomembnega podatka vam še nisem izdala. Taista oseba je poleg vsega naštetega predvsem in v prvi vrsti odvisnik. Ravno ta podatek je tisti, ki ji ne dovoli, da bi si dala duška. Zakaj je temu tako? Kaj botruje nezanimanju? Da nam oseb z zgoraj navedenim profilom ne primanjkuje, mi boste morali pač verjeti na besedo. Že ta trenutek, ko sem samo pomislila na to, mi v glavi zveni kar nekaj imen »lokalnih« džankijev, ki bi s svojimi stvaritvami

pravzaprav lahko fascinirali marsikoga.

»Biti odvisnik ni bilo nikdar lahko,« je dejal ljubljanski street-junkie med kinkanjem v Zvezda parku.

kinkanjem v Zvezda parku. Resnična in globoka misel. S tem ni mislil tega, da je težko zaradi dnevne skrbi in predvsem potrebe po odmerku heroína, ampak na odvisnost kot tako, saj s seboj prinese povečini negativne komponente v odvisnikovo življenje. In tista najtežja med njimi je vsekakor stigmatizacija. Ko enkrat »fašes« stigmo, torej tisto nalepko sredi čela, ki te kot registrska tablica na avtu »registrira« kot džankija, se ti svet najprej zasuka za 180 stopinj, nato pa se ti sesuje v košče, ki jih ne sestavi niti neostik, pa čeprav le-ta drži. Drži? Pa kako prekleto res. V tej življenjski turbulenci se je težko obdržati. Daleč naokoli tebe ni ničesar oprijemljivega. Z leti se navadiš ne-čutiti. Preprosto otopiš. V začaranem krogu laži, prevar, kraj, kriminala ti postane vseeno. A ni prav, da je tako. Pri meni ni tako. Kljub začaranemu krogu, kljub otopelosti, kljub občutkom, ki jih ne občutim rada, mi nikdar ni bilo popolnoma vseeno. Še v najslabših dnevih sem rada pisala. Beležila sem svoje misli. Moje misli so neprecenljive. Prav tako tvoje. Ne smemo biti ravnodušni – to je naše življenje. Moramo storiti nekaj, nekakšen korak. Želim si le, da bi bil korak naprej, ne odskok nazaj. Razumem veliko dilem, ki najedajo sive celice odvisnika. Razumem tudi strah, povezan s kakršnimkoli izpostavljanjem, vendar sta zapiranje vaze in skrivanje v omari v resnici še bolj boleča. Nobena šola na svetu me ne bi mogla toliko naučiti o življenju, kot me je ulica in ljudje na njej. Res so bile učne metode včasih krute in boleče, a so moje in za nič na svetu se jim ne odpovem. Če si prispel(a) z menoj do konca, ti čestitam, in nikar ne dvomi, da jutri ne bom zopet pred svojim PC-jem s prsti trdno na tipkovnici ... le navdih potrebujem. Moj največji navdih je življenje. Življenje samo je moj najboljši dope. In tako rada sem zadeta od njega. Življenje mi teče direkt po žilah. Totaln šus u glavo ...

Pa do naslednjič ... Vaša Biba

Zdravljenje je možno in učinkovito

V prejšnji številki smo predstavili hepatitis C, našli glavne možne načine in prenose okužbe, v tokratnem prispevku pa želimo podati razloge, zakaj je smiselno, da se odločimo za zdravljenje, če se izkaže, da smo okuženi z virusom hepatitisa C.

Zakaj le?

Okužba z virusom hepatitisa C je okužba, ki sčasoma lahko jetra okvari do te mere, da povsem odpovedo in je edina rešitev presaditev jeter. Resda se to ne zgodi čez noč in še manj pri vseh okuženih ljudeh, vsekakor pa je treba okužbo jemati z vso resnostjo in jo je potrebno zdraviti.

Kje se bom zdravil-a?

Zdravljenje poteka na Kliniki za infektivne bolezni in vročinska stanja v Ljubljani ter po vseh infektivskih oddelkih splošnih bolnišnic po Sloveniji.

Kaj je cilj zdravljenja?

Z zdravljenjem želijo zdravniki doseči dvoje: izločiti virus iz telesa in zaustaviti napredovanje bolezni v jetrih.

S čim me bodo zdravili?

Okužene ljudi zdravijo s kombinacijo dveh zdravil: s pegiliranim interferonom alfa ter ribavirinom. Zdravljenje s to kombinacijo je uspešno pri približno polovici bolnikov. Pri bolnikih, ki so okuženi z genotipom 2 ali 3 in imajo malo tega virusa v krvi, pa je uspešnost zdravljenja celo do 95-odstotna.

Kako dolgo bo trajalo zdravljenje?

Zdravljenje traja v povprečju od šest mesecev do enega leta. Zdravljenje okužbe z virusom genotipa 1 traja eno leto, za okužbo z virusom genotipov 2 in 3 pa je zdravljenje krajše in traja šest mesecev.

Kako poteka zdravljenje?

Pred začetkom se vsak bolnik pogovori s svojim zdravnikom, ki mu podrobno razloži tako samo bolezen kot potek zdravljenja. Pomembno je, da ga bolnik razume in je z njim podrobno seznanjen. Bolnika, za katerega vedo, da je okužen, najprej klinično pregledajo, naročijo natančne laboratorijske preiskave krvi in ocenijo, koliko virusa ima, opravijo ultrazvočno preiskavo zgornjega dela trebušne votline in naredijo biopsijo jeter, da vidijo, v kolikšni meri je tkivo že prizadeto. Šele po tem, ko zberejo rezultate vseh preiskav, se odločijo, ali je zdravljenje potrebno ali ne. Pred zdravljenjem določijo tudi genotip virusa, saj je od tega odvisna dolžina zdravljenja. Pri nas je okoli 60 odstotkov bolnikov okuženih z genotipom 1.

Kaj bom

moral-a sam-a storiti

za čim boljši izid zdravljenja?

Pomembno je, da se pred začetkom zdravljenja bolnik kar najbolje seznani s potekom zdravljenja, načinom jemanja zdravil, neželenimi učinki, enako pomembno pa je, da redno hodi na dogovorjene kontrolne preglede. Zdravljenje ni lahko in zahteva veliko sodelovanja s strani bolnika. Pegilirani interferon alfa je na voljo samo v obliki injekcij, ki si jih bolniki sami vbrizgavajo enkrat tedensko. Zaradi zelo tankih in kakovostnih igel je postopek tako rekoč neboleč. Vsakogar naučijo, kako si pravilno vbrizga zdravilo pod kožo, kako igle pravilno razkuži ter po uporabi odstrani pribor za injiciranje. Ribavirin pa je na voljo v obliki tablet.

Bom moral-a paziti še na kaj drugega?

Med zdravljenjem je pomembno, da bolnik natančno sledi zdravnikovim navodilom in jemlje zdravila po predpisani shemi. Ob tem je pomembno, da se bolnik potruži za čim bolj zdrav življenjski slog, kamor sodi uravnotežena prehrana, opustitev pitja alkoholnih pijač in kajenja, redno gibanje ter dovolj spanja in počitka. Izogibati se mora tudi snovem, ki bi lahko kakorkoli negativno delovale na jetra. Če morajo sočasno jemati še kakšna druga zdravila, se morajo o tem vedno posvetovati z zdravnikom.

Kateri so najpogostejši neželeni učinki zdravljenja?

Vsako zdravilo ima neželene učinke, zato tudi zgoraj opisana kombinacija zdravil ni izjema. Resnici na ljubo ti niso blagi. Pri bolniku se lahko pojavijo simptomi blage gripe, slabokrvnost, kožne spremembe, spremembe v delovanju ščitnice, spremembe psihe, depresija. Prav zaradi tega je pomembno, da je bolnik ves čas pod rednim in natančnim zdravniškim nadzorom. Vsekakor pa je potrebno dodati, da se je kljub dolgemu in napornemu zdravljenju zanj vredno odločiti, saj je eno najučinkovitejših na področju virusnih okužb, kamor sodi tudi okužba s hepatitisom C, če ne celo najučinkovitejše in rezultati so nadvse spodbudni.

Maja Južnič Sotlar

Viva – revija za zdravo življenje

V akciji brezplačnega anonimnega testiranja na okužbo z virusom hepatitisa C, ki je potekala od 1. do 5. oktobra 2007 na Kliniki za infektivne bolezni in vročinska stanja v Ljubljani, na infektivskih oddelkih Splošnih bolnišnic Celje, Maribor, Murska Sobota, Novo mesto ter na Zavodu za zdravstveno varstvo Koper, je bilo skupaj testiranih 621 ljudi, od tega 243 v Ljubljani, 122 v Novem mestu, 97 v Mariboru, 91 v Murski Soboti, 39 v Celju in 29 v Kopru. Skupaj je bilo odkritih 13 ljudi (tri v Ljubljani), ki so potencialno okuženi z virusom hepatitisa C in so vabljeni na nadaljnjo zdravniško obravnavo v ustrezni specialistični zdravstveni ustanovi. Vsi ljudje so pred testiranjem izpolnili še anonimni vprašalnik, vendar do zaključka redakcije le-ti še niso bili ustrezno obdelani. Zato bomo natančnejše podatke o značilnostih testirane populacije objavili v naslednji številki.

foto* Sokol

»Kriki na ulici, molk na Erjavčevi«

»Quand tu suces, ta vue est toujours la même.«

(»Ko ga vlečeš, je tvoj pogled vedno isti.«)

Anouchka d'Anna: »La Vie en rose«

In sta šla naprej. Peterle pa še neki levosredinec, oba neodvisna, a z žegnom strank (besedilo je bilo oddano v soboto, 20. oktobra, zato je to največ, kar lahko ugotovim). Katere kvalitete bodo krasile Drnovškovega naslednika? Glede na dovoljena področja predsednikovega poseganja in odgovornosti, ki pod Alpami niso bistveno drugačna od tistih, ki so na Otoku na voljo Elizabeti II., bi si želel osebnost z avtoriteto. Funkcija pri nas nima regulatorne vloge, pač pa je v okviru parlamentarne republike striktno

reprezentativne narave. Zato mora znati povzdigniti glas. Ko je Drnovšek spregovoril, naj je bilo v vlogi predsednika, blogerja Janeza D., Brodijevega sprehajalca, novopečenega očeta, pisatelja ali pa samopričudenega peka, je narod poslušal, četudi vznok niso vsi prikimavali. Saj ga tudi volili nis(m)o vsi. To ni minimum, ampak največ, kar od funkcije pričakujem. Če novoustoličeni predsednik ne bo sposoben vzpostaviti takšne vezi s tukajšnjimi prebivalci, je leporečje o edini neposredno voljivi državni funkciji zamen. Kot tudi davkoplačevalski denar, ki ji pritiče za plače in operativo.

Bo torej novi predsednik izrabljaj pravico, po mojem pa kar dolžnost, da v omejenosti zakonskih pristojnosti, a sklicujoč se na *credo*, ki mu ga daje neposreden glas naroda, da v imenu slednjega, po potrebi in brez olepšav komentira stanje države? Brez ali pa kljub hkratnim očitkom s strani elektorsko inferiornih političnih klik vseh barv in oblik, da posega po protiustavni materiji? Po videnem, slišnem in prebranem sem skeptičen. Kampanja nam je vzela izbiro, medije pa je odsotnost relevantnih vsebin porivala k »velikobratenju« kandidat in kandidatov.

Simptomatično, a prav nič čudno. A ob občutljivih vprašanjih o družbeno-socialnih vidikih vsakdana so se tekmeči sklicevali na zakonodajo, ki jim pristojnosti odreja. Ko niso bili povprašani po ničemer substancialnem, pa se je zdelo, da bi bili sposobni izpeljave vsakršnih projektov, četudi bi zaradi tega fasali ustavno obtožbo in odpoklic.

Primer: vidnejši domači dnevnik je vseh pet kandidatov in dve kandidatki povprašal, kakšen bi bil najprimernejši način zagotavljanja manj tveganih

oblik zaposlovanja mladih po njihovem vstopu na trg delovne sile, glede na to, da jih vse večji delež dobi le delo za določen čas? Če odmislimo, da je vprašanje pomanjkljivo, saj ne gre le za zaposlitve za določen čas, pač pa tudi avtorske, honorarne, podjemne pogodbe ter statute kulturnih delavcev ali samostojnih novinarjev, ki niso nič drugega, kot pehanje v s. p.-jevstvo, pa je vprašanje na mestu. V času staranja prebivalstva ter času, ko je od vladnih predstavnikov težko slišati stavek, v katerem bi izostale besede ali besedne zveze razvoj, konkurenčnost, dodana vrednost, fleksibilnost in podobno, obenem

pa ne zamudijo priložnosti, da ne bi potarnali o nizki nataliteti, je vprašanje relevantno.

»Gre za eno bolj perečih težav. Mladim

je potrebno zagotoviti stanovanja in zaposlitev,« so odgovarjali kandidati.

Leta 2006 je bilo med vsemi le 30 odstotkov delovnih razmerij sklenjenih za nedoločen čas, na katerega so vezane nekdanje samoumevne pravice do plačane malice, dopusta, bolniške, porodniške, prevoza, regresa ter prispevkov za zdravstveno in socialno varnost. Vlada posredno odgovarja, da bi dodatne obremenitve delodajalcev zamajale ekonomijo, ki že tako komaj dohaja globalno konkurenco. Namesto, da bi se praskala ob projekciji ponavljajočega se trenda, po kateri bodo prilivi v pokojninsko blagajno čez leta zanemarljivi, saj bo delovna masa sestavljena iz armade prekernih, brez leta delovne dobe ter vloženega evra na ZPIZ-u ali ZZS-u. Sindikati na nevarnost opozarjajo, nisem pa zasledil, da bi se praskali zaradi ogroženosti lastne eksistence. Zaenkrat v socialnem dialogu zastopajo redno zaposlene. Ki jih je vse manj. Moč sindikatov pa je prenosorazmerna s številčnostjo njihovega članstva. Delodajalci se ne praskajo nikjer. Produktivnost in racionalizacija gresta z roko v roki. Tudi če bo potrebno plače amortizirati z inflacijo.

Stanovanjska politika, cena kvadrata in ponudba dela v tej državi zato ne rajcata. Brez tega pa ni reprodukcije.

Kdo bo zasedel mesto na Erjavčevi ob gornjih ter ducatu podobnih problemov in praks ni pomembno. Vrnite se na vrh in ponovno preletite citat. A predsednik bi lahko vsaj kričal, da nekaj ni v redu.

Zgodba bodočega svetovnega prvaka v boksu, 2. del

zapisala* Anja in Boro

8. marec 1998

Letališče Sheremetyevo v Moskvi. Prišel sem na letališče in že tam so bila čudna vprašanja na carini, ki so mi dala vedeti, da se nekaj dogaja. Ker sem imel s seboj 600 gramov kokaina in okoli 1000 tabletk ekstazija, me je postalo rahlo strah in postal sem bolj previden. Čakali smo več kot dve uri na prtljago, kar je le potrdilo moje sume. Na carini so do potankosti pregledali prtljago vsakega potnika z letala, mene pa niso niti pogledali. Ven sem prišel brez problemov in od srca se mi je odvalil kamen. Pred letališčem me je čakalo moje dekle, Anja po imenu, s katero sem se odpeljal domov. Pred blokom so bili neki ljudje, ki jih nisem poznal in niso bili iz mojega okoliša. Dodaten razlog za sumničenje in preplah. V stanovanju sem prosil Anjo, naj gre v lekarno kupit »gane« (brizge). Šla je, jaz pa sem čakal in opazoval skozi okno. Neznanci so očitno mislili, da sem ji dal vso robo, da bi jo kam odnesla, zato so jo še isti trenutek aretirali. S tem so naredili veliko napako; hoteli so dobiti mene pri preprodajanju robe njihovemu človeku, ki me je izdal. Moj pes je začel lajati, zato sem odšel ven pogledat, kaj točno se dogaja. Policisti so obkolili celoten blok. Hitro sem zaklenil vrata in presodil sem, da imam približno 20 minut časa, da se znebim robe. Vendar sem bil v šoku in nisem mogel materialnih dokazov kar uničiti. Steklenico, v kateri sem imel shranjen kokain, sem dal v ladjo z drugimi pijačami, vrečko z ekstazijem pa sem vrget v WC-ju v zračnik. V stanovanju so bili še Anjin dedek, njen brat in njegova punca – in vsi so bili

prestrašeni, jaz pa sploh. Naenkrat sem zaslišal, kako so razbili okna, in hitro sem se skril v kopalnico. Nekaj trenutkov je vladala čista tišina, nato je trikrat počilo iz pištole, čez nekaj sekund pa še dvakrat. Po tistem je prišel moj kuža Max k meni v kopalnico in se okrvavljen mrtev zgrudil pred mojimi očmi. Bil sem v groznem šoku. Po kakšnih 10 minutah tišine se je zaslišalo: »Vidmar, roke v zrak!« Še vedno v šoku sem ubogal, za roke so me potegnili iz kopalnice in me odvedli v dnevno sobo. Tam sem naštel več kot 30 civilov in policistov ter specialcev, ki so po vsej verjetnosti prišli notri skozi razbita okna stanovanja. Dvignili so me na noge in kmalu sem pred seboj zagledal tri različne televizijske kamere, ki so me snemale. Policist poleg mene me je podregnil, češ, govori. Kje sem bil, kaj sem delal, od kod sem prišel ... Nisem bil v pravem stanju za govorjenje, zato sem glasno zahteval advokata. Policist me je nadrl, naj govorim, vendar sem vztrajal pri svojem. Potem so naredili popis, a nisem povedal za kokain, saj sem bil prepričan, da ga ne bodo našli, povedal pa sem za ekstazi. Iz kopalnice se je policist vrnil z vrečko, potem so popisali še vse moje imetje in me odpeljali v FSB – zapor Lefortovo, zelo zloglasen zapor v samem središču Moskve. Tam so me zasliševali celo noč, vse do dvanajstih dopoldne, ko sem izgubil zavest.

DNEVNIK LOPOVA (17. del)

avtor* GTS

Povšetova 5, soba 68

Ponedeljek, 26. 12. 1994

Ura je 12:40 in Toti je ravnokar pomil sobo namesto mene. Plačal mu bom v cigaretah – 5 boss mehkih. Res se mi ni dalo, čeprav je časa na pretek in je dolgčas, mi je bilo ljubše gledati zaposlenega Totija. Vsaj za cigarete ne bo težil, saj je še vedno brez.

Soba je spet v znamenju šahovskih dvobojev. Patuljak kot dolgoletni igralec komentira Kasimovo igro s Totijem. Edina stvar te dni bo TV-program in novoletna pojedina.

Takrat bom spet začel jesti kaj drugega kot sadje, glede na to, da bom danes pojedel samo tri pomaranče, ki sem jih dobil za današnje kosilo. Da bom razumljivejši, dal sem kosilo v zameno za pomaranče.

Brada me že pošteno srbi, saj se brijem samo ob torkih, se pravi dan pred obiski. Tinino pismo že nestrpno pričakujem, rad bi se pa tudi prepričal o njenem naslovu, ker sem ji pismo začel pisati pred nekaj dnevi. Sedaj se Toti in Kasim strastno kregata okoli šaha, saj Kasim priznava samo svoje zmage, v resnici pa o šahu nima pojma. Še jaz, ki sem ga igral samo v osnovni šoli in tako poznam le pravila, igram enako ali celo boljše od njega. To pa je tako, če ljudje ne poznajo porazov. Opazil sem, da ima Kasim vsak dan več sivih las. Razlika med sedanjim stanjem in stanjem, ko je prišel, je očitna. Človek se grize in se bo pojedel od znotraj. No, zdaj bom končal.

Torek, 27. 12. 1994

Ura je 12:20 in spet nas je šest, saj smo dobili včeraj novega. Tesno bo, saj smo prazno posteljo uporabljali za shrambo. Prišel je nekaj čez polnoč in Patuljak ga je poznal še od prej, kasneje pa ga je prepoznal tudi Kasim. Poznajo se iz Kamnika, vsi so namreč od tam ali okolice. Novinec

naj bi poskušal vlomiti v optiko in so ga pri tem dobili. Krimiči so ga pošteno obdelali, za zdaj molči, tako da o njem za enkrat dosti drugega ne vem.

Danes niti ni tako dolgočasno, saj smo imeli že navsezgodaj tuširanje, potem se je bilo potrebno obriti in preobleči ter vse, kar paše zraven. Nato sva s Patuljkom igrala kanasto, sledila je kava, bil je film in kosilo je tu.

To pišem po kosilu in malo prej je novinec vprašal po knjigah. Dal sem mu knjigo Vera gore premika. Knjiga opisuje znanstvena in zgodovinska raziskovanja čudežev. Sedaj je s postelje zlezel Kolibri in nagovoril Totija za igro monopolija. Poleg tega pa je Kasima obiskal odvetnik, Patuljak pa itak rešuje križanke.

Ura je 18h in naši sobi se spet odklanja hrano zaradi starega kruha. Paznik Praganič grozi, da bo poklical novinarje, da bodo videli, kako se delamo norca iz hrane, drugje pa ljudje stradajo. Naj pokliče novinarje, saj imamo veliko povedati, pa tudi raport načelniku smo napisali. Sam nam je namreč naročil, naj tako storimo, ko ne bomo zadovoljni s hrano.

Novinca smo krstili Urko. Pravkar telovadi in na pogled se zdi kot pretepač. Ostali v sobi ležimo ali pa rešujemo križanke. No, sedaj pa sem prepričan, da je Urko pretepač, saj telovadi v stilu pretepanja. Kar zabavno ga je gledati tako vznesenega, verjetno je zadnji film, ki ga je videl, street-fighterski. Kasim, stari Kasim pa spet ne prenese Totijevega poležavanja. Je pač njegov trn v peti. Danes se je spet veliko žrl sam v sebi in mora sprostiti nakopičene frustracije. Upam, da ga bo Toti premagal v kaki partiji šaha in mu podaljšal noč. Napisal sem še stran v Tininem pismu.

Celo noč sem ji dajal nekaj, kar ji bo nekdo vzel v manj kot uri

Zbudila sva se nakrizirana kot sto mater. Spomin na ljubezenski večer je bil le še spomin. Žicanje bi bilo zamudno, krasti ne znava, ona pa je v nečem zelo dobra. Spogledava se in pogled mi pove, da jo to življenje ubija. Vendar mi ne zameri, saj ne bo vedno tako. Gnusim se sam sebi, ko jo peljem tja in v avtu premišlujem, kaj se ravnokar dogaja. Ko jo pospremi do avta, istočasno zvrnem dilerja in premišlujem, kako bi mu zbil nasmešek z lica. V pričo mene jo otipava in sili jezik vanjo, kot da bi ji bilo kaj več kot do njegovega denarja. Greva po dope, potem pa nerealni pogovori o prenehanju in ure pod tušem, da bi oprala grehe. Premišljujeva o skrajšanju trpljenja, a se imava rada in rada imava tudi življenje. Stvar se je lepo končala, vsak po svoje sva se zrihtala. Imava sobo, prelepo in inteligentno hčerkico. Spomin je le še spomin, ne zameriva, ampak pomilujeva vampirje, ki so nama kri pili. Najin moto in sporočilo: »Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na pojutrišnjem.«

Zgodbe s ceste zbira Tomislav Gruden

»Frenki pavza«

Frenki, moj prijatelj, starejši gospod v pokoju, šofer tovornjaka. Vozil je po celem svetu. Zadnjih par let je velik ljubitelj dolenjskega sadjevca, enkratna kapljica v mejah normale, tudi jaz sem ga probal. Frenki ima penzijo in ogromno časa (ne ve, kam bi z njim). Odločil se je, da bo malce popival. Predlagal sem mu, naj si poišče kakšno teto, da ne bo osamljen, vendar pravi, da njegov križ ne zdrži prevelikih obremenitev, drugače pa Frenki vozi kolo. Ko je pijan, ga rad vidim, ker mi pove kakšno tovornjakarsko, recimo, kako so mu ukradli eno od prikolic in mu na listek napisali: »Frenki, se priporočamo.« Ja, pa je bil Frenki za eno prikolico lažji. Zadnje mesece je Frenki malo preveč komuniciral s sadjevcem, in to sem opazil tudi jaz. V pol leta se je zgodilo sledeče: enkrat je izgubil ravnotežje na kolesu, se zapeljal na sredino ceste, zavore so bile preslabe, nekdo ga je zbil, a na srečo jo je odlično odnesel. Pa dva druga primera: enkrat je bil previsok pločnik, pa spet pri belem dnevu - tema. Probal je zaorati asfalt, spet jo je dobro odnesel, samo praske. No in v četrto Frenki odide iz gostilne, potrebuje vsaj pol ure, da bi odklenil kolo, žal mu ne uspe, sadjevec ga podre na tla. Frenki se zakotali na cesto, povzroči karambol in si zlomi zapestje, nakar opazim ležečega Frenkija na tleh in dva razbita avta. Podam se do njega, mu pomagam vstati in mu takoj zasolim pamet: »Frenki, če bi pojedel eno domačo klobaso in skledo repe, se ti to ne bi zgodilo!« Pospremil sem ga v KC in z njim počakal do gipsa, od tedaj naprej sva se družila vsak dan in Frenki je začel s pavzo. Veliko zaužije hrane in sadja ter se večkrat posvetuje z menoj. Povabi me tudi na kakšno kavo. Čutim njegovo spoštovanje do mene, ker ve, da mi ni vseeno zanj. S svojim življenjem je Frenki zelo zadovoljen, in to mi tudi pokaže in pove. Frenki je sedaj močnejši od dolenjskega sadjevca.

Mini intervju: »Doktor Farmakop«

Kateraga od ekstazijev momentalno uživaš?
Momentalno jemljem »pentagram« ali »jabolko«, logotipi se menjajo zaradi težje izsledljivosti.

Ali je LSD nevaren?

Vsekakor, zelo pa je odvisno od tega, kako visoko toleranco imaš, v kakšni družbi si in kaj si pred tem še vzel. Če imaš opravka z LSD-jem, je obvezno, da imaš okoli sebe prijatelje, ker je LSD halucinogen.

Kako moraš furat parti, da se ne znajdeš v nevarnosti?

Zaupati moraš preprodajalcem, dobro je, da si njihov prijatelj, ker tako veš, da bo vse v redu. Ne bodo ti prodali nečesa, za kar ne veš, kaj je.

Jemlješ še kakšna druga poživila ali pomirjevala?

Katera? Metamfetamin, dekstrometorfan, spid, ketamin, gobe – psilocibin, meksikana, benzodiazepam.

Je prišlo na partiju že kdaj do seksa?

Seveda, kar skoraj na plesišču, bilo je fascinantno, kot da sem sanjal.

Avtor: KTM

Karitas Ljubljana

Sem redni obiskovalec naše ustanove Karitas, kjer so zaposlene zelo sposobne, prijazne in humane delavke, kjer enkrat tedensko prejemo njihovo pomoč – naj si bo to v obliki oblačil ali prehrane. Ta organizacija obstaja že kar nekaj let in v glavnem so tam vedno ene in iste osebe, ki prostovoljno skrbijo za nas brezdomce. To dejavnost organizira Karitas Ljubljana.

Spominjam se pred leti, ko ni bilo še takih možnosti, kakor so sedaj glede oskrbe z oblačili in prehrane, zato smo tem ženskam še posebej hvaležni za pomoč. Naj na kratko preberem njihova imena, da se lahko tudi, ko se srečamo na ulici, spoznamo in pozdravimo po imenih. Vodja skupine je gospa Roža Gantar, pomagajo pa ji Nevenka Rijavec, Marija Novak, Tatjana Volčanšek, Mimi Ogrizek, Dragica Keršmanec, Nada Grošelj, Romana Tihelj, Ana Jakša in Ivanka Gajski. V imenu vseh naših brezdomcev in vseh, ki so prišli iz drugih držav, se najlepše zahvaljujem ter se v upanju, da nas bodo imele Gospe še naprej tako rade in da bodo še naprej tako ustrezljive, počasi poslavljam.

KTM

Toni Meško

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov. Tokrat smo ponatisnili del prispevka iz Slovenca, ki poroča o poteku sestanka ljubljanskega mestnega sveta. Na dnevnem redu so bile proračunska razprava, razprava o šolstvu, o neurejenih prometnih razmerah na Vodmatu ter o revežih, ki so menda tudi ljudje.

»Revež je tudi človek«.

Lenče se toplo zavzame za mestne ubožce, ki dobijo borih 10 krajcarjev na dan. Če ne bi dobivali milodarov od usmiljenega občinstva, bi morali lakote poginiti. Občinski svet bi postavil svojemu socialnemu delovanju krono, ako bi za te siromake boljše poskrbel. — Trnkoczy meni, da bi bilo najboljšo, da se trgovci, ki jih siromaki najbolj nadlegujejo, odkupijo s tem, da plačajo gotov znesek ubožnemu zakladu. — Velkavrh ne uvidi potrebe, da bi mesto moralo bolj skrbeti za vedno bolj množče se berače. — Lenče se Velkavrh zelo čudi. Revež je tudi človek. Če se jim bo zabranilo hoditi po hišah prosit miloščine, bo to skrajno grdo. In če bi se vsled tega morale doklade povišati, jaz bom prvi za to glasoval, samo da se revežem pomaga. (Dobro-klic!) — Prosenc se tudi zavzame za povišanje podpor ubožcem. — Župan označi zakon, ki občini nalaga skrb za siromake, za skrajno krivičen. Mnogo siromakov je nepoštenih, ker imajo premoženje (!), ki ga znajo skrbno skrivati. Mestna občina itak mnogo žrtvuje za reveže. Sicer pa bo občina gledala na to, da se podpora ubožcem po možnosti poviša.

Slovenec, 15. 1. 1908

KRALJ & KRALJICA

KRALJ

ŠE DANDANES, PO VSEH TEH LETIH,
SE MI POJAVLJA VELIK TRD PROBLEM.
DA LE POMISLIM NA TVOJO LEVO DOJKO,
PRIVILIGIRANKO RAZVAJENO.
IZNAJDLJIV ŽE OD NEKDAJ.
INSPIRIRAN, SAMOZADOSTEN, CEPEC,
KI SE SPRAŠUJE, KDO ZDAJ,
KO JE ČAS POBEGNIL V NEZNANO,
ŠE VEDNO NEGUJE MOJE SPOMINE.

KRALJICA

DALA BI TI SVOJE CEPIVO.
DALA BI TI ZNOJ.
STAR, PETDESET LET STAR ZNOJ SVOJIH SPOMINOV.
DALA BI TI ŽE RAZPOKANO DOJKO IN MED.
IN ČAKALA NATE BOSA.
IN PESTOVALA DVOSPOLNIKA, KI SVA GA RODILA.
BILA SEM SREČNA.

Janko in Tanja

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! kraljiulice@gmail.com

Predavanja

Kaj: Dvoje življenjskih polj
Kje: Mednarodna šola
 Zlatega rožnega križa,
 Celovška 280, Ljubljana
Kdaj: 7. 11. ob 19h

Kaj: Bojan Gorenc:
 Cremaster 1-5
Kje: Galerija Škuc,
 Ljubljana
Kdaj: 15. 11. ob 19h

Potopisi

Kaj: Čudovita Tajska, dežela barv
Kje: STA Travel caffe (v centru pred
 Metalko), Ljubljana
Kdaj: 7. 11. ob 19h

Kaj: Na meji Evrope: Turčija in Gruzija
Kje: STA Travel caffe (v centru pred
 Metalko), Ljubljana
Kdaj: 21. 11. ob 19h

Koncert Delavnica Razstava

Kaj: Koncert - Duchess and the kittens
Kje: KUD France Prešeren, Karunova 14,
 Ljubljana
Kdaj: 2. 11. ob 20h

Kaj: Medgeneracijska likovno-ustvarjalna
 delavnica
Kje: Dom občanov Nove Fužine, Preglov trg
 15, Ljubljana
Kdaj: 20. 11. in 27. 11. ob 15h

Kaj: Razstava v okviru meseca fotografije
 2007 - japonski trenutki
Kje: Cankarjev dom, Mala galerija,
 Ljubljana
Kdaj: 17. 10.-11. 11.

Ljubljana, Kinodvor, Slovenska kinoteka in Mednarodni grafični likovni center, od 3. do 9. decembra

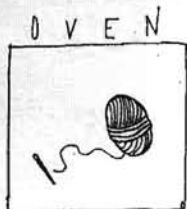
Animatka, četrti mednarodni festival animiranega filma

Z retrospektivo svojih filmov bo Koji Yamamura otvoril letošnji festival animiranega filma. Je rezidenčni umetnik z Japonske, ki bo v času festivala v Kinodvoru in MGLC-ju razstavljal svoje grafične podobe. Njegov kratki animirani film Atama Yama (Gora glava) je bil nominiran za nagrado Oscar in je prejel glavno nagrado na Mednarodnih festivalih v Annecyju, Zagrebu in Hiroshimi. Retrospektive njegovih filmov ter razstave njegovih grafik in ilustracij so bile prikazane v dvanajstih državah. Koji Yamamura je eden najbolj priznanih sodobnih japonskih ilustratorjev in avtorjev animiranega filma in je tudi avtor letošnjega festivalskega plakata.

Ob vsakoletnem tekmovalnem programu kratkih animiranih filmov iz Srednje in Vzhodne Evrope, Animatka ponuja tudi bogat spremljevalni program. Vrhunec tega programa bo retrospektiva najboljših animiranih filmov, nastalih na prostoru bivše Jugoslavije med leti 1951 in 1990. Poleg retrospektive portugalskega animiranega filma, predstavitev britanskega studia Aardman Animations in pregleda najboljših svetovnih animiranih kratkometražnih filmov iz leta 2007, je posebne pozornosti vreden programski fokus na Kanado, kjer bodo predstavljeni tako filmi nastali v produkciji NFB/ONE, kot tudi animirani filmi neodvisnih

ULIČNI HOROSKOP

avtor* Gregor B. Hann

On
 Imeli boste kar nekaj priložnosti za ljubezenske avanture, in sicer v pošteveh pridejo ženske, ki so rojene v znamenju leva ali pa strelca. Bodite previdni pri denarju, da se vam ne bi kaj zataknilo.

Ona
 Tudi vam se obetajo boljši časi. V ljubezni boste kar koprneli od sreče. Partner vam bo nekaj lepega zašepetal, zato ga kar poslušajte.

On
 Nekdo vas vztrajno opazuje, vendar se vam ne upa povedati resnice. Poskusite se samobvladovati v tej situaciji, ki ni nič kaj rožnata, vendar se bo kasneje pokazalo, da ste storili pravi korak.

Ona
 Že nekaj časa se vznemirjate po nepotrebnem. Dajte si duška. Pustite probleme za druge, sami pa pojdite na žur do poznih ur. Tudi pri denarju se vam obetajo boljši časi.

On
 Probleme ste rešili, sedaj pa lahko svobodno zadihate svež zrak – pomagal vam bo kakšen lep sprehod z lepim dekletom. Nekdo vam želi soliti pamet! Ali mu boste prisluhnili?

Ona
 Delo, ki ste ga opravljali, je bilo solidno narejeno, sedaj je čas, da se posvetite sebi in svojim načrtom za bodočnost, ki pa bo kar lepa. Doživeli boste nekaj, česar se boste spominjali vse življenje. Znanec bo od vas zahteval nekaj, kar vam ne bo všeč. Bodite pozorni na okolico.

On
 Sodelavci vas gledajo postrani, ko tako lepo napredujete v poslovnem svetu ali pa v zasebnem. Svetujem vam, da naj gre skozi prvo uho notri in skozi drugega ven. Ne obremenjujte se preveč s takšnimi stvarmi. Izigibajte se stresu tako, da greste z ljubico na lep randevu.

Ona
 Trikrat premislite, predno boste naredili prvi korak, da ne boste obžalovali, kajti kasnejših reklamacij ne upoštevajo. Čaka vas neko presenečenje, ki pa bo nepozabno! Pazite na zdravje in denar.

On
 Zadnje čase renčite na svoje sodelavce kot pravi lev v kletki. Pazite, da ne bodo zamerili in vam nastavili zanko, ki zna biti usodna za vas. Svetujem vam, da se umirite in se sprostite neke v naravi, seveda ne sami, ampak z deklico svojih sanj. Ali bo to ovnica?

Ona
 Sedaj ko ste že siti vseh teh težav, se vam izplača, da se malo kar tako po svoje zabavate in se sprostite. Tudi za vas velja opozorilo, da vzamete ta protikadilski zakon zares, sicer bo pri zdravju nekaj narobe. Poslovno boste zacveteli in boste pri denarju.

On
 Preveč ste garali, zdaj je čas za užitek. Ali ga boste izkoristili? Tudi v družini bodo boljši časi. Nenaden obisk vas bo presenetil in za tisti trenutek se boste vrnili nostalgčno nazaj v stare čase. Znanka vam bo hvaležna.

Ona
 Kar naprej se razdajate za druge, za sebe pa nimate nikoli časa. Čas je za spremembe, da vendar storite kaj, kar je dobro za vas. Pojdite v naravo ali pa kam na izlet, seveda ne sami, ampak z boljšo polovico.

OGLASNA DESKA

Akustične kitare za brenkanje v jesenskih dneh se bom nadvse razveselil. Kličite v naše uredništvo na 059 022 503!

Kolo v voznem stanju potrebujem. Hvala! Krištof, 041 804 156

Zavetišče za brezdomce na Vošnjakovih 7b v Ljubljani prosi za rabljen TV-sprejemnik, rabljeno mikrovalovno pečico, rjuhe ter odeje. Informacije na telefonski številki: 041 531 096, e-pošta: areal@email.si. Hvala!

Prosim, če mi kdo podari sobno anteno. Najraje od Gorenja. Luka, 031/571-325

Prodam novo maskirno belo-črno-sivo vojaško jakno št. XL. Cena 50 evrov. 040 58 44 81, Nik

Naj se mi oglasi ovčar Vili iz Bežigrada! Nik (040 584 481)

Izžrebali smo nekaj srečnežev, ki so nam poslali nazaj izpolnjeno anketo o poznavanju dobrotelčnih trgovin, ki je bila priložena septembrski številki časopisa. To so Marica Antonič iz Ljubljane, Ana Bogataj iz Kranja, Nataša Bunič iz Velikih Lašč, Matjaž Cimperman iz Ljubljane, Klara Galičič iz Kamnika, Klara Gomboc iz Ljubljane, Simona Gomboc iz Rogašovcev, Urša Kastelic iz Dobrove in Karel Kozlevčar iz Kamnika. Nagrado za pravilno izpolnjen magični lik in sudoku pa prejme Ester Srdarev iz Ljubljane. Iskrene čestitke vsem!

avtorjev iz Quebeca in angleškega dela Kanade. Med celovečernimi poslasticami je letos na sporedu velika francoska uspešnica Kirikou in divje živali (Kirikou et les bêtes sauvages) režiserjev Michela Ocelota in Bénédicte Galup v produkciji studia Gebeka. Ta celovečerec je del otroškega programa Slon, ki je namenjen tako šolam kot družinam. Drugi celovečerni animirani film, dobitnik velike nagrade na festivalu v Annecyju je satirična komedija Svobodni Jimmy (Free Jimmy) norveškega avtorja Christopherja Nielsena. Letošnja Animateka predstavlja tudi dobitnika nagrade žirije na letošnjem festivalu v Cannesu, Persepolis, avtorjev Marjane Satrapi in Vincenta Paronnauda.

V času festivala se bosta odvijali dve delavnici, prva Risani film – od risbe do risanke, to je vesela šola animiranega filma za otroke, in druga v tehniki direktnega risanja na filmski trak s kanadskim avtorjem Stevenom Woloshenom. Festival bo zaključil koncert skupine Moveknowledge, kjer se bosta glasba in vizualna podoba mladih slovenskih umetnikov Mateje Rojc in Simona Hudolina združili v kinematografu. Več informacij na spletni strani www.animatekafestival.org.

ilustracije* Damjan Majkić

TEHTNICA

On
Še naprej se boste izogibali delu, ki se vam nabira, tako da ne boste vedeli, kje in kako začeti. Nekdo vas ignorira, toda kaj kmalu boste spoznali, kdo je ta oseba. Pomembna pošta, ki vam bo spremenila življenje, bo prišla k vam. Pazite na zdravje.

Ona
Zgodilo se vam bo nekaj lepega, česar niste nikoli pričakovali, toda vedite, da se tudi čudeži dogajajo – in ta vas bo osrečil. Vedno imejte v svoji okolici oči odprte, kajti zavist ne pozna meja. Pazite na zdravje in odpotujte tja, kam, kjer boste imeli mir in radost.

ŠKORPIJON

On
Le urno zavijajte rokave in rezultati dela se bodo kaj kmalu pokazali v vašo korist. Okolica vas občuduje, saj te pokazali takšno zagnanost in skrb za bližnje sorodnike! To se vam bo še kako obrestovalo. Le tako naprej!

Ona
Kar ste sejali, to boste tudi poželi. Splačalo se vam bo minulo delo, ki ste ga opravljali za druge – le tako naprej! Pri denarju bo še nekaj časa šepalo, potem pa bo boljše. Potrebni ste počitka, zato pojdite na svobodo.

STRELEC

On
Sedaj lahko majčkeno upočasnite in s svojo glavo mislite, kaj napraviti. Obeta se vam nekaj, kar bo pri nekaterih sodelavcih sprožilo val negotovanja, toda odločitev je v vaših rokah. Na zdravje pazite in tudi na denar.

Ona
Srečali se boste z nekom, ki vam je nekoč veliko pomenil, ali ga boste sprejeli? Svetujem vam, da ga sprejmete, kajti predala se bosta užitek in spominom na nekdanje čase. Iz tega sledi tudi poslovno sodelovanje, kar vam bo prineslo tudi nekaj cvenka.

KOZOROG

On
Zakaj čakate in odlašate s stvarmi, ki jih morate storiti? Če boste čakali še naprej, vam bodo stvari ušle z vajeti. Zato kar veselo na delo, kajti splačalo se bo vam. Tudi denar je na vidiku – če ga boste pametno uporabljali, ga boste imeli vedno dovolj. Pazite na zdravje.

Ona
Verjetno vam ugaja, če vas okolica hvali, da ste dobri v vsem? Samo da vam ne bo to stopilo v glavo. Bodite še naprej takšni in se vam bo prej kot slej obrestovalo. Dobili boste nekaj, kar ste pričakovali, vendar nad tem niste navdušeni.

VODNAR

On
Vam ni treba več skrbeti za posle, saj gredo kot po maslu. Le pazite, da okolica ne bo postala preveč zavistna zaradi vašega početja. S tem ko posel raste, se tudi nabira denar, ki ga lahko unovčite kje na oddihu. Ali boste izkoristili ta trenutek?

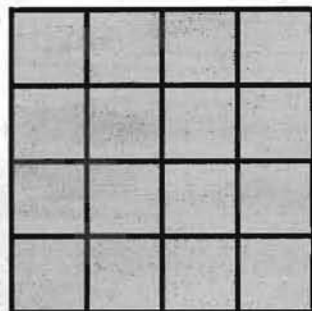
Ona
Jesen je in zima počasi prihaja, vi pa, kot da ni nič, ker nimate nikogar, ki bi vas malo pogrel, zaupate samo centralni kurjavi. Ali boste spremenili slog svojega življenja, saj je že čas, mar ne? Videli boste, da bo boljše na tem področju. In tudi pri denarju.

RIBI

On
Ker ste v preteklosti delali malo več, kot pa vam je zdravje dopuščalo, je skrajni čas, da pomislite tudi nase. Denar je sveta vladar, vendar nad vašim zdravjem ni nikakršen gospodar. Dajte se malo ozreti naokoli in videli boste, da delo in denar nista vse na tem svetu, da so tudi druge stvari, ki so zelo pomembne.

Ona
Ali veste, da ste ga polomili, ko niste sprejeli ponudbe, ki vam je bila na dosegu leve roke? Toda ni še prepozno: preden bo konec leta, se vam bo ta priložnost zopet pokazala – takrat pa navalite z vsemi štirimi in imeli boste srečo, kajti take priložnosti potem ne bo več. Spoznali boste nekoga, ki je zelo pomembna osebnost v državi. Splačalo se vam bo.

Magični lik

Vodoravno in navpično:

1. nežen
2. vrsta afriške živali, ki je podobna naši srni
3. izrek na koncu molitve
4. država v Afriki.

Gregor B. Hann

5			4	7	3			
			5			1		
	6	7		1			5	
	5	2						
8				2				9
						4	8	
	4			3		9	7	
		8			7			
			9	8	1			3

AFORIZMI

Mar ni to čudno, da Slovenija ni naravnana kot kraljevina, saj ima vsak dan kralja ulice več ...

Kralj živali lev v živalskem vrtu v kletki spi, kralj ulice na cesti od sreče pijan leži.

Ko bi se še enkrat rodil, bi bil rad polž s hišico.

Čeprav govorijo, da država umira, pa je še zmeraj tako močna, da ljudem jemlje.

Gregor B. Hann

Življenje v parku

Na klopici v nekem parku sredi Ljubljane leži en kralj ulice, pod isto klopjo pa leži njegov prijatelj, ravno tako kralj ulice. Pride policist in vpraša tistega, ki je ležal na vrhu klopce:

»Kdo pa ste vi?« In prvi odgovori: »Jaz sem lastnik te klopce.«

»Kdo pa je tisti spodaj pod klopco?« še nadalje vpraša policist.

»On pa je moj podnajemnik.«

Gregor B. Hann

		2				5		3
9				1		7	4	
6			3				2	
				7				4
	2		8	3	1		7	
5				6				
	9				4			6
	3	5		9				2
1		6				9		

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjen magični lik ali sudoku pošljite na naslov Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana in se potegujte za zanimive nagrade: stripovski zvezek »Street s-trip-nik« ali CD »Odpeti pesniki« - pesmi Daneta Zajca ali Srečka Kosovela ali CD Svetlane Makarovič v izvedbi Janje Majzelj »Kako postaneš glavni« (Glasbeno društvo Kuhna).

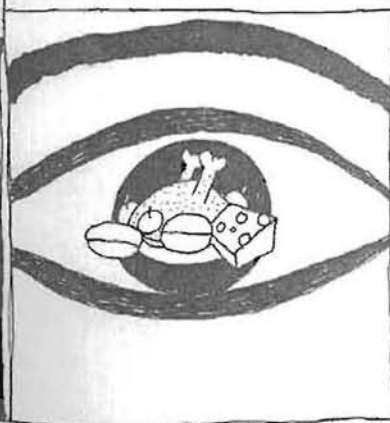
ULICA!

TEKST IN RISBA NIK*

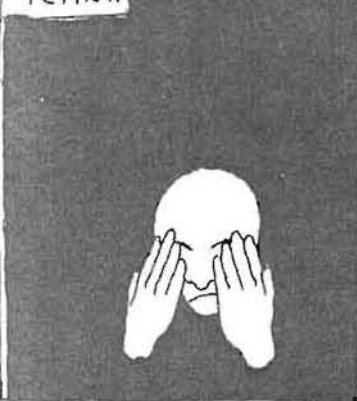
VČASIH SI LAČENBIL,
IN NIČ NISI GOVORIL,

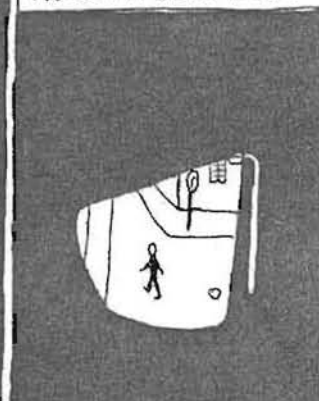
NAJEDEL SI SE Z OČMI...

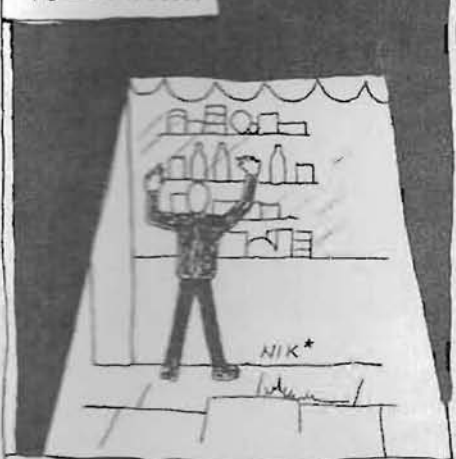
KO SE TI, OD LAKOTE
TEMNI!

KO HODIŠ PONOČI PO
PRAZNIH ULICAH....

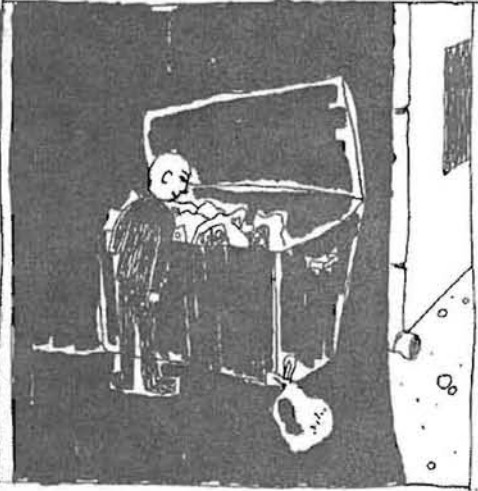
KAJ IMAJO V TRGOVINAH NA
POLICAH....

POTEM NAJDEŠ PICERIZO....

IN V SMETNJAKU, VEČERJO FINO.

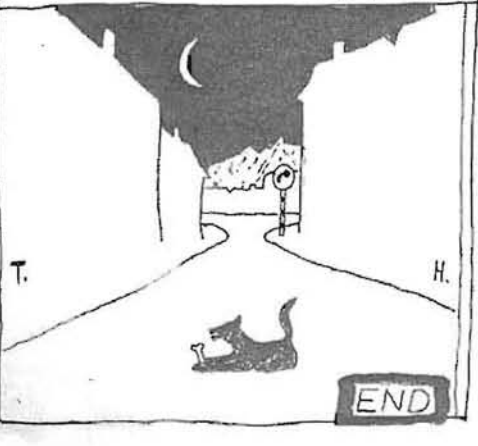
KO SI PIC, VSE NAOKROG...

NE BOŠ ODŠEL PRAZNIH
ROK....

NA ULICO STE VABLJENI VSI,
KI SI TAKE AVANTURE, ŽELI!

END

**Od tovariša do gospoda je
bil včasih le korak,
danes je od gospoda do
tovariša prepad.**

Kalašnikov